

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง "การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล" ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ และเพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ ซึ่งใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้องในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล อันได้แก่ ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ทีมคัดเลือกนักแสดง นักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงจากบริษัทผู้ผลิตละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งหมด 10 บริษัท จำนวน 21 คน ได้แก่

1. คุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
2. คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*, *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* และ *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*
3. คุณจักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ เป็นนักแสดงประกอบละครเวทีเรื่อง *แม่เบี้ย เดอะ ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *AF the Musical* ตอน *ใจใจซัง*, *กินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles)*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *ดรีมเกิร์ลส์*
4. คุณไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทดรีมบ็อกซ์

เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัลของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง AF The Musical ตอน ใจใจซึ้ง ของบริษัททรูแฟน เทเซีย

5. คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

6. คุณดารกา วงศ์ศิริ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้เขียนบท / ผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

7. คุณดุสิต ศน์ วชิระจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง ของบริษัท ทรู แฟนเทเซีย

8. คุณดำเกิง วุฒิปะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล ของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

9. คุณทฤษฎี ณ พัทลุง ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัลของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

10. คุณธนพร แวกประยูร นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง ดรีมเกิร์ลส์

11. คุณธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง, AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน ของบริษัท ทรู แฟนเทเซีย

12. คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้บริหารบริษัท โต๊ะกลม โทรทัศน์ จำกัด / ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ของบริษัทโต๊ะกลมในเครือเวิร์ค พอยท์ ร่วมกับทรูแฟนเทเซีย

13. คุณนิโลบล วงศ์ภทรนนท์ เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ*หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*

14. คุณพิจิภา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* และเป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล* และ*วิวาห์คาบาเร่ต์ (La Cage aux Folles)*

15. คุณพงศ์นรินทร์ อุลิศ ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท / ผู้คัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง*รัก 5-6* เข้า *Fat the Musical?* ของบริษัทคลิก เวิร์ดโอ จำกัด

16. คุณเมธาวิ เอกวิภาพ ทีมคัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง*แม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

17. คุณฤดีภิญ แสง-ชูโต ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ฟ้าจรดทราย* และผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด

18. คุณวัชร เวรวุฒินันท์ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และ*หนึ่งในดวงใจ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย จำกัด ร่วมกับมูลนิธิสุนทราภรณ์

19. คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้กำกับการแสดง / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง*หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทนันทน์ฟิล์ม จำกัด

20. คุณสันติ ต่อดิวรรณ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล*, *รักจ๊ับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล* และ*มิสไซ่ง่อน* ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด

21. คุณสุวรรณดี จักราวรรุช ผู้กำกับการแสดง ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด และผู้กำกับการแสดงเรื่อง*AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ของบริษัท ทู แฟนเทเชีย

ข้อมูลส่วนแรกนำเสนอ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์ โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

1.1 กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

1.2 ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

ข้อมูลส่วนที่สองนำเสนอ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์ โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

2.1 กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

2.2 ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

1.1 กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภท มิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษากระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือมีขั้นตอนหรือวิธีการในการคัดเลือกแบบเดียวกัน แต่พบว่าจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของคุณสมบัติของนักแสดง เนื่องจากคุณสมบัติของนักแสดงจะขึ้นอยู่กับบทละครของละครเวทีเรื่องนั้น ซึ่งทิศทางของละครเวทีแต่ละเรื่องนั้นจะนำเสนอออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป โดยจะต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน ซึ่งถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญ และเป็นขั้นตอนที่จะกำหนดรูปแบบและภาพรวมของงานทั้งหมด และนำไปสู่ขั้นตอนของการคัดเลือกนักแสดงต่อไป โดยสามารถอธิบายตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

1.1.1 การวางแผนงาน

ขั้นตอนการวางแผนงาน เป็นขั้นตอนก่อนการคัดเลือกนักแสดงและเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการทั้งหมด ผู้ผลิตละครจะประชุมวางแผนเพื่อที่จะเลือกเรื่องที่จะนำมาทำเป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัล ซึ่งอาจจะนำมาจากนวนิยาย จากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ หรือนำมาจากละครบรอดเวย์ โดยจะขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของเรื่อง กระแสสังคม หรือความเป็นไปได้ในการนำมาสร้าง เป็นต้น ซึ่งจากการประชุมวางแผนงานนี้ จะทำให้ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ เช่น จุดมุ่งหมายของละคร รูปแบบของละคร แนวทางการนำเสนอ รวมไปถึงขั้นตอนในการวางตัวละคร จำนวนของตัวละคร ลักษณะของตัวละคร เป็นต้น

ในขั้นตอนของการประชุมวางแผนเพื่อที่จะคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาแสดงนั้น คุณศรีณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้ให้ข้อมูลว่า กลุ่มคนดูมีผลต่อการคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาทำการแสดง โดยให้เหตุผลว่า

“คือต้องตั้งเป้าว่า ละครเวทีในบ้านเราทุกวันนี้ เป็นคนดูประเภทไหน กลุ่มไหน มันก็คือ พยายามนำเสนอให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่เขาพร้อมจะมาดู ละครเวที เพราะละครเวทีเป็นเรื่องที่ เป็นกิจกรรมบันเทิงที่คนดูน้อยที่สุดในประเทศนี้ถ้าจะว่าไปแล้ว มากที่สุดก็คือโทรทัศน์ แน่นนอนอยู่แล้วเพราะมันดูฟรี นอนดูอยู่ที่บ้าน วิธีคิดมันก็จะเป็นอย่างอื่นอีกแบบหนึ่ง ภาพยนตร์ เดี่ยวนี้หนังไทยก็เริ่ม น้อยลงมา ซึ่งละครเวทีก็จะมีกลุ่มคนอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นแฟนละครเวที เพราะฉะนั้น วิธีคิดก็คือ ทำยังไงให้กลุ่มคนเหล่านี้ ที่เป็นแฟนละครเวที มาดูและ เอาคนที่ไม่เคยดูละครเวทีมาดูบวกเข้าไปด้วย เพื่อที่จะทำให้มีผู้ชมเยอะขึ้น เมื่อมี ผู้ชมเยอะขึ้นสิ่งที่เราอยากจะทำต่อไปก็คือ มันทก็จะสื่อสารไปยังคนดูเยอะขึ้น เพราะฉะนั้นมันก็ต้องคิดกระบวนการนี้คู่กันไป”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

ในการคัดเลือกเรื่องที่จะมาทำเป็นละครเวทีนั้น มีวิธีการในการคัดหลายแบบโดย คุณถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับการแสดงละครเวที ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด กล่าวว่า โครงเรื่อง มีผลต่อการคัดเลือกเรื่อง โดยอธิบายไว้ว่า

“หลักในการเลือกทำละครเวทีแต่ละเรื่อง ผมคิดต่างจากหลายๆ คนที่ทำ ละคร โดยผมดูจากพล็อตแต่ละพล็อตก่อน ว่าประเด็นน่าสนใจไหม ถ้าพล็อตสนุก มันต้องน่าสนใจด้วย แต่หลายๆ เรื่องที่ดี พล็อตสนุก แต่ต้องหาแกนให้เจอ ถ้าไม่ เจอตายนะ คือถ้ามันเป็นหนังสือสนุกด้วยพล็อตมันไปได้เรื่อย แต่พอเป็นละครเวที เราต้องหาแกนให้เจอ ไม่อย่างนั้นเขาไม่อยู่ครับ”

(ถกลเกียรติ วีรวรรณ, 2556: ออนไลน์)

คุณสันติ ต่อวีรวรรณ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่องข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล, แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล, ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล, หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล, รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล และมิสไซ่ง่อน ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการวางแผนงานว่าบทละครเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในกระบวนการทำงาน โดยอธิบายว่า

"กระบวนการคือ เริ่มจากบทละครก่อนครับ เพราะว่าบทละครจะเป็นตัวกำหนดทุกอย่าง ว่ามี character อะไรบ้าง มีบทอะไรน่าสนใจบ้าง เช่น บทพระเอก บทนางเอก มี character เป็นอย่างไร เรื่องทั้งหมด theme มันคืออะไร"

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

คุณวัชร แววุฒินันท์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้* *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และหนึ่งในดวงใจ *สุนทราภรณ์ เดอะ มิวสิคัล* ก็ได้อธิบายว่า บทละครเป็นสิ่งสำคัญในการวางแผนงาน และส่งผลถึงการคัดเลือกนักแสดง

"ขั้นแรกต้องมีโครงเรื่องก่อน ว่าเรื่องที่เราจะแสดงเป็นเรื่องอะไร แล้วก็มีตัวละครหลักก็คือ character เป็นอย่างไร ตัวนักแสดงรองรับเป็นอย่างไร มี character อย่างไร อย่างน้อยเราก็ต้องดูจำนวน ดุ้ย ดูว่าเขาต้องแสดงอะไรบ้าง เพราะเวลาคัดเลือกจะได้คัดเลือกถูก เราก็เลยต้องมีตัวเรื่องมาเป็นพิมพ์เขียวก่อน"

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ในขณะเดียวกันคุณดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* และ *AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง* ก็ได้อธิบายขั้นตอนในการวางแผนงานไว้ตรงกันว่า บทละครเป็นสิ่งที่สำคัญในการวางแผนที่จะคัดเลือกนักแสดง

"ในการคัดเลือกนักแสดง จะดูจากบทเป็นหลัก เพราะบางเรื่องเป็นวรรณกรรม หรือเป็นเรื่องจากเมืองนอกที่เราเอามา ก็ต้องดูจากเรื่องก่อน รวมถึงตัวนักแสดงรองรับก็จะเป็น process เดียวกัน เราต้องดูพร้อมกันไปทั้งหมด มันต้องดูองค์ประกอบทั้งหมดก่อนเลย"

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

จะเห็นได้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ บทละคร ที่เลือกมาทำการแสดง เพราะจะส่งผลต่อการทำงานในขั้นตอนต่อไป ซึ่งหลังจากที่ผ่านขั้นตอนในการวางแผนงานแล้วนั้น จะทำให้ทราบรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับภาพรวมของละครทั้งหมด และที่สำคัญก็คือ ทำให้ทราบถึงคุณสมบัติของนักแสดงที่มีความเหมาะสม และตรงตามความต้องการกับบทละครเรื่องนั้นๆ แล้วก็จะทำให้ทีมงานสามารถคัดเลือกนักแสดงได้ตรงตามที่ตั้งไว้ ดังตัวอย่างเช่น

“แต่ละเรื่องจะใช้ทักษะที่ต่างกัน ซึ่งตรงนี้นั้นขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง อย่างเช่น เรื่องต่อไปของเราที่กำลังเตรียมอยู่ เรายังคุยกันเองว่า cast ยากมาก อย่างเรื่องอื่นๆ โอเคเล่นได้ ร้องได้ movement ได้ อาจจะไม่ต้องถึงกับเก่งมาก แต่เรื่องหน้า เราเน้นเรื่องการเต้นเป็นหลักด้วย เพราะฉะนั้นคุณต้องเต้นเก่งด้วย คราวนี้แค่พอเต้นได้ก็ไม่เอานะ เพราะมันเป็นเรื่องของลีลาศ แล้วอีกอย่างคือ คนที่มาดูเราส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีวัยน้อย ซึ่งคนที่วัยน้อยเขาจะคุ้นเคยกับการเต้นลีลาศ บางคนเป็นแชมป์ลีลาศ เพราะฉะนั้น ถ้านักแสดงของเราเต้นไม่ดีมันเสียเลย”

(วัชร เวววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ถ้าเป็นบทที่ยาก อย่างตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ ตัวละครมีชีวิตที่ต้องผ่านอะไรมาเยอะ มี background ในชีวิตเยอะ เช่น อายุ 50-60 ปี คงเป็นไปได้ยากมากที่จะเอาเด็กวัยรุ่นอายุสัก 18-19 มาเล่น ถึงแม้ make up อาจจะช่วยได้ แต่ว่าเรื่องราว ประสบการณ์ในชีวิตบางอย่างที่ตัวละครที่ถ่ายทอด เขาอาจจะไม่ได้ get moment คนอายุช่วงนั้นทั้งหมด ถ้า input เข้าไปก็อาจจะได้ แต่ว่าเรื่องช่วงอายุคงเป็นไปได้ยาก ต้องหานักแสดงที่ใกล้เคียงกับตัวละครให้ได้มากที่สุด”

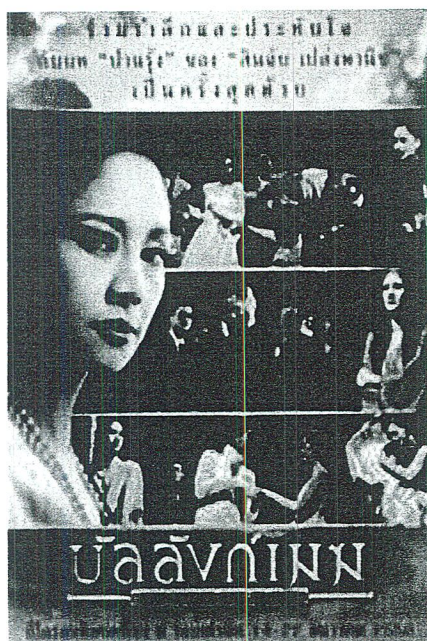
(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“อาทิเช่น เรื่องเฟม มันเป็นเรื่องของโรงเรียนมัธยม เราก็จำเป็นต้องคัดคนที่เหมาะสมเข้ามา คือเป็นเด็กๆ วัยรุ่น เด็กมหาลัย แล้วต้องมีทักษะเรื่องเต้นด้วย เพราะเน้นเต้น หรืออย่างดรีมเกิร์ลส์เนี่ย ผู้ชายต้องเต้นเยอะมาก และผู้ชายก็ต้อง

ร้อง solo เยอะมาก และก็ต้องเป็น Tenor คือ โทนเสียงสูงของนักร้องชาย เพราะฉะนั้น เราก็ต้อง require คนที่เสียงสูง ผิวคล้ำด้วย เพราะมันเป็นเรื่องของ คนผิวดำ แต่เรื่องผิวที่ก็อาจจะไม่ได้เน้นมาก เอานิดหน่อยเท่าที่เป็นไปได้”

(ดุลยัทศน์ วสินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

จะเห็นได้ว่า ในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น ไม่ว่าจะเป็น เรื่องที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ต่างก็จะใช้ ตัวเรื่องเป็นแกนหลักในการกำหนดคุณสมบัติของนักแสดง ดังที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วนั้น เช่น ละครเวทีเรื่อง *บัลลังก์เมฆ* *เดอะมิวสิคัล* มีรูปแบบที่เน้นในเรื่องของการนำเสนอเรื่องราวชีวิตที่ผูกพัน ความรักที่ไม่สมหวัง การสูญเสียคนที่รัก และความรักระหว่างแม่กับลูก

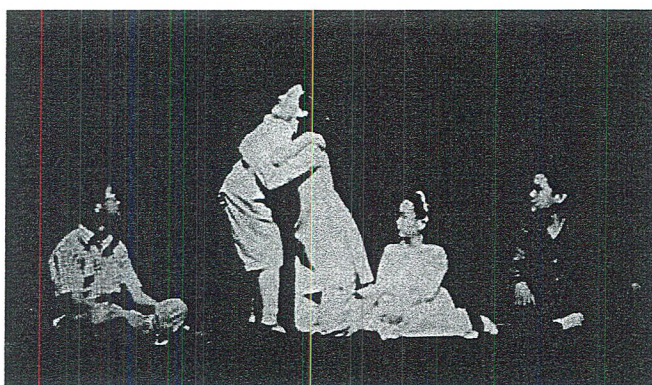

ภาพที่ 1 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่อง *บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล*

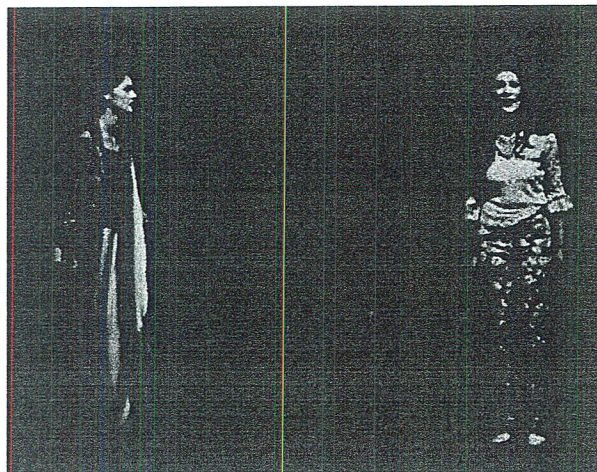
โดยในบทละครก็ได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะของตัวละครนำให้ต้องเป็นคนที่มียายุ เพราะต้องผ่านการใช้ชีวิตมามาก ต้องมีประสบการณ์ในชีวิตมาก โดยเริ่มเรื่องตัวละครนำมีอายุ 17 ปี และจบลงที่อายุ 70 ปี ดังนั้น นักแสดงนำจึงต้องมีทักษะทางการแสดงสูง เพราะต้องเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตในหลากหลายแง่มุม หลากหลายช่วงชีวิต เป็นต้น

ภาพที่ 2 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในวัยสาว

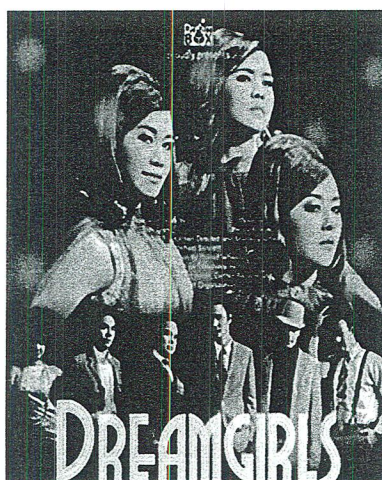

ภาพที่ 3 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทแม่ของลูกทั้ง 4 คน

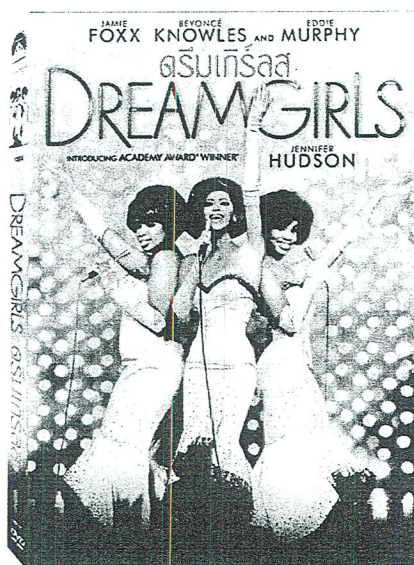

ภาพที่ 4 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทสูงวัยจนลูกโตเป็นวัยรุ่นแล้ว

ส่วนละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ซึ่งเป็นเรื่องที่สร้างจากละครบรอดเวย์ เป็นเรื่องราวของการเดินทางตามความฝันของนักร้องสาว 3 คน ที่เริ่มต้นด้วยการประกวดร้องเพลงและการก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดจนโด่งดังเป็นดาวเด่น แต่ชื่อเสียงและความสำเร็จต้องแลกเปลี่ยนกับมิตรภาพที่สูญเสียไป ซึ่งตัวบทก็ได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะของตัวละครให้นักแสดงจะต้องมีความสามารถและมีทักษะในเรื่องการร้องเพลงค่อนข้างสูง เนื่องจากเรื่องดรีมเกิร์ลส์ เน้นการถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับนักร้อง การร้องเพลง การประกวดร้องเพลง และตัวละครเป็นนักร้องผิวดำ ซึ่งนักร้องผิวดำจะมีโทนเสียงที่สูง จึงต้องการนักแสดงที่มีทักษะในการร้องเพลงมาก เป็นต้น

ภาพที่ 5 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์

ภาพที่ 6 ดรีมเกิร์ลส์ ในรูปแบบของภาพยนตร์

1.1.2 การสรรหานักแสดง

หลังจากขั้นตอนการวางแผนงาน ซึ่งจะทำให้ทราบรายละเอียดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ตัวเรื่อง แนวทางของเรื่อง ลักษณะตัวละคร จำนวนตัวละคร ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วผู้กำกับการแสดงจะอ่าน และศึกษาบทละครอย่างละเอียด ผ่านการวิเคราะห์ การตีความ จนเกิดภาพและจินตนาการอยู่ในใจแล้วว่าลักษณะ คุณสมบัติ และความสามารถของนักแสดงที่ต้องการเป็นอย่างไร ขั้นตอนต่อมา คือ การสรรหานักแสดง ทั้งนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ กล่าวคือ สรรหานักแสดงโดยดูจากความเหมาะสมกับบทบาทและลักษณะตัวละคร โดยการสรรหาจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง ว่านักแสดงคนใดมีบุคลิกลักษณะที่ใกล้เคียงกับตัวละครตามบทละครเรื่องนั้นๆ โดยส่วนใหญ่แล้ว บริษัทผู้ผลิตละครจะสรรหานักแสดงไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อเป็นตัวเลือกในการตัดสินใจ และเมื่อพิจารณาสรรหานักแสดงได้แล้วนั้น ก็จะติดต่อไปเพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นมาทำการคัดเลือกนักแสดงต่อไป

“บางทีเราจะคิดเอาไว้ก่อนว่าเราจะเอาใครเล่น คิดไว้ก่อนนิดหนึ่ง ประมาณหนึ่ง คือ เราคิดไว้ในใจเอาไว้แล้วว่าคนนี้น่าจะได้นะ เสียดี character เข้ากับเรื่องของเราโดยจะมีไว้สัก 2-3 คนเผื่อเหลือเผื่อขาด แล้วเราถึงจะขอให้

เขามา audition ว่าเรามีบทแบบนี้ละ สนใจมา audition ไหม ถ้าเขาสนใจเราก็เรียกมา"

(ดาราภา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

"ในส่วนของการแสดงนำเราดูจากผลงานของเขา บวกกับการมา audition ด้วย มันต้องเลือกคนที่เราน่าจะใช้ คือตามโจทย์ มันจะมีโจทย์ หรือมีบทละครมาบังคับ"

(สุวรรณี จักราวรุณ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

รวมถึงจากการสัมภาษณ์คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการสรรหานักแสดงของละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ให้ความรู้ถึงนักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะใกล้เคียงกับตัวละครไว้จำนวนหนึ่งก่อน แล้วจึงให้นักแสดงเหล่านั้นเข้ามาลองสวมบทบาทให้กับทางทีมงานได้ดู

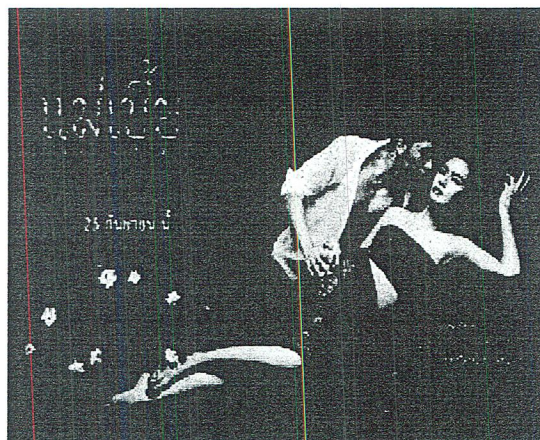
"อย่างตอนแม่เบี้ย เราเรียกมาเกือบหมดเลยนะ สาวเช็กที่ทั้งหลาย กระแต ศุภักษร ไชยมงคล, จำ ณัฐฐาวีรนุช ทองมี, โบว์ อัฐมา ชีวนิชพันธ์ เพราะมันเป็นแนว อีโรติกอะ เรื่องนี้มันพูดเรื่องเช็กส์ การใช้เช็กส์เป็นอำนาจของผู้หญิง เราก็เลยลองเรียกเขาเข้ามา cast ดู"

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

"คือด้วยความที่แม่เบี้ยเป็นบทประพันธ์ที่มีอยู่แล้ว แล้วก็เคยมีคนทำเป็นหนัง เป็นละครมาแล้วหลายรอบ เราก็เลยต้องหาคนที่มันตรง character ที่สุดเราเห็นใครที่เหมาะสมกับบทนี้บ้าง เราก็รวบรวมไว้ก่อน แล้วก็ติดต่อไปว่าเขาสนใจไหม ถ้าสนใจให้เขามา audition ให้เขามาลองเล่นดู แล้วมันจะเห็นเลยว่าเขาเหมาะไหม อย่างที่เรามองไว้แล้วติดต่อให้เขามา audition ก็อย่างเช่น กบ พิมลรัตน์ พิศลยบุตร, กระแต ศุภักษร ไชยมงคล, โบว์ อัฐมา ชีวนิชพันธ์, เอ๊ะ

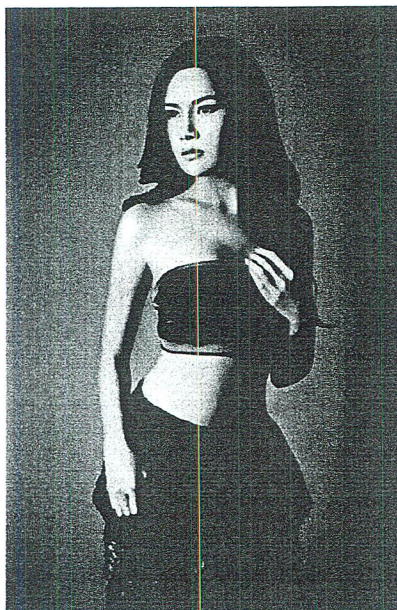
ศศิกานต์ อภิชาตวรศิลป์, ญาญาหญิง ฐา โพธิ์งาม, จ๊ะจ๋า พริมรตา เดชอุดม
ก็มา”

(เมธาวี เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 7 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล

ละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย เป็นเรื่องที่น่าเสนอเรื่องราวระหว่างหญิงชายที่มากดอยู่ในกองเกวียนของความลุ่มหลงกิเลส ตัณหา ราคะที่ยากจะถอนตัว จนเกิดเป็นความขัดแย้งระหว่างความปรารถนาที่จะเสพสுகามอย่างอิสระ กับความสำนึกในบาปประเวณี โดยมี “งู” เป็นผู้ตักเตือนเรื่องศีลธรรมอันดี ตัวนักแสดงนำในเรื่องนี้เป็นผู้หญิงที่มีทั้งเสน่ห์และความเร้าร้อน ซึ่งทางทีมงานก็ได้สรรหานักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร และมีคุณสมบัติตรงตามบทละครนั้นไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นมาทำการคัดเลือกในขั้นตอนต่อไป

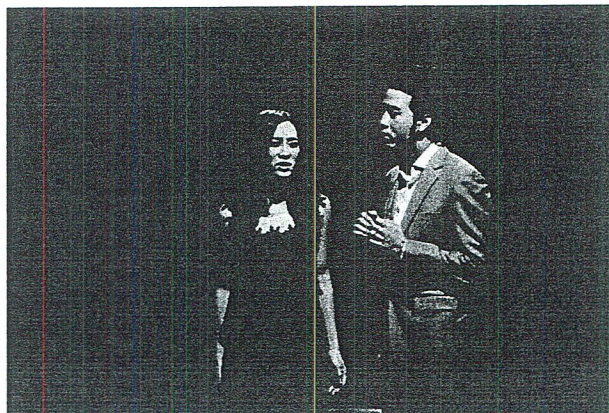

ภาพที่ 8 “เมขลา” ตัวละครนำในเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ คุณพงศ์นรินทร์ อุลิศ ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท และผู้คัดเลือกนักแสดงละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?* ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการสรรหานักแสดงไว้ในลักษณะเดียวกันว่า มีการสรรหานักแสดงไว้ก่อนประมาณ 2-3 คน ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร โดยอธิบายว่า

“อย่างแรกมันต้องดูที่เรื่องก่อน คือจริงๆ เรื่องนี้มันมีเค้าโครงมาจากหนังฝรั่งเรื่องหนึ่ง นานมากและเก่าแล้ว พี่ชอบมากแล้วพอมีโอกาสได้ทำละครก็เลยอยากทำเรื่องนี้ ซึ่ง character ตัวนางเอก พี่คิดไว้ในใจละ เห็นภาพเลยว่าอยากให้ใครเล่น ซึ่งก็คือ ญารินดา บุนนาค ที่ใช่เลยนะ แล้วก็พี่คิดเผื่อไว้ คือ คริส หอวัง กับ จ๋า ณัฐฐาวีรนุช ทองมี ส่วนบทพระเอกที่อยากได้เลย คือ บุรินทร์ บุญวิสุทธิ์ (นักร้องนำวง Groove Rider) แล้วก็ไป อาร์ักษ์ อมรศุภศิริ และก๊วย อนุสรณ์ มณีเทศ (นักร้องนำวง Armchair)”

(พงศ์นรินทร์ อุลิศ, สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 9 นักแสดงนำในเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?*

ณัฐฐาวิรุณช ทองมี และอนุสรณ์ มณีเทศ

ภาพที่ 10 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?*

ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?* เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ เป็นแนวโรแมนติคคอมมิดี้ ละครเรื่องนี้พูดถึงความรักของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นดาวมหาวิทยาลัย กับสี่ยุฒินุ่มที่ล้วนแต่มารุมหลงรักเธอ แต่วันนี้เธอกำลังอยู่ในปัจจุบันกับชีวิตคู่ที่มีปัญหา แล้วก็เกิดเหตุมหัศจรรย์ที่ทำให้เธอหันกลับมาเลือกความรักใหม่ได้อีกครั้ง ซึ่งผู้เขียนบทก็จะสรรหานักแสดงที่มีคุณสมบัติตรงตามตัวบทนี้ไว้ก่อน แล้วจึงติดต่อไปเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนในการคัดเลือกต่อไป

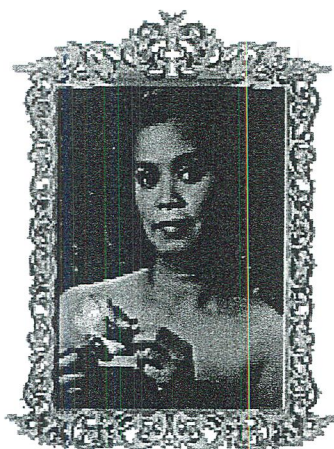
สำหรับกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงประกอบนั้นก็มีกระบวนการที่คล้ายกันกับการคัดเลือกนักแสดงนำ กล่าวคือ มีขั้นตอนเดียวกันกับการคัดเลือกนักแสดงนำ ต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน และขั้นตอนการสรรหานักแสดงด้วยเช่นกัน ดังที่คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่องหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ได้อธิบายไว้ว่า

“เราก็จะดูว่า คนไหนเหมาะ คนไหนน่าจะเล่นได้ คนไหนเหมาะกับเรื่องของเรา จากนั้นก็ค่อยๆ เรียบๆ เคียงๆ ถามว่าสนใจไหม เราก็ต้องดูกลุ่มคนซึ่งอยู่ในข่ายว่ามีใครบ้างที่เล่นได้ และเขาสนใจที่จะมีประสบการณ์ในการทำงานนี้คือเบื้องต้นสำหรับ ตัวนักแสดงนำ มันจะเป็นอย่างนี้ นักแสดงประกอบหรือตัวรองๆ ลงมา ก็เป็นแบบนี้ใช้วิธีการเดียวกัน”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“อย่างนักแสดงประกอบ หรือตัวรองลงมา อย่างเช่น พี่เหมี่ยว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) เราก็มีเขาอยู่ในใจอยู่แล้วแหละ แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ต้องมาลองเล่นดู คือ การที่ผู้กำกับจะเลือกใครมาเล่น เขาจะต้องรู้อยู่แล้วว่าใครเล่นได้มากน้อยแค่ไหน คือเราเคยรู้ เคยเห็นหรือบางทีอาจเคยร่วมงานกับเขามาแล้ว เราก็จะรู้อยู่แล้วว่าเขาทำอะไรได้บ้าง”

(สันติ ต่อวิวรรณ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

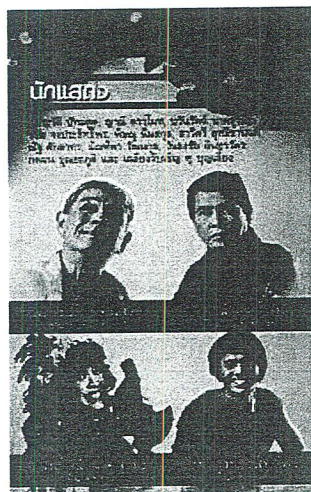
ภาพที่ 11 ปวันรัตน์ นาคสุริยะ นักแสดงประกอบในละครเวทีเรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล

จากตัวอย่าง การคัดเลือกนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ดังเช่น ละครเวที เรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีที่สร้างจากนวนิยาย ซึ่งคุณปวันรัตน์ นาคสุริยะ รับบทเป็น “ม้วน” คนรับใช้ของคุณหญิงשרמרดาของคุณหลวงอัศรเทพวรากร (พระเอก) นั้น ก็เป็นตัวอย่าง หนึ่งของขั้นตอนในการสรรหานักแสดง โดยทางทีมงานได้ดูจากผลงานที่ผ่านมา ซึ่งคุณปวันรัตน์ นาคสุริยะ มีผลงานมาแล้วมากมาย เป็นนักแสดงที่มีความสามารถและมีชื่อเสียง จึงทำให้ผ่าน การสรรหานักแสดงจากทีมงาน เป็นต้น

คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เอลิยัง เดอะ มิวสิคัล ให้ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนในการสรรหานักแสดงประกอบไว้ตรงกันว่า จะ มีการคัดสรรจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง

“เรามองตัวนักแสดงไว้คร่าวๆ ก่อน เราทราบว่าบทเราเป็นแบบนี้เราเข้าใจบท ของเรา เราก็จะเห็นคนๆ นี้ในหัวเราแล้วแหละ เราจะมีอยู่ในหัว มีภาพของเราอยู่ ก่อนแล้ว แล้วถึงค่อยเชิญคนนั้น คนนี้มา audition กระบวนการของพี่มันมาจาก เรารู้ว่าเราอยากได้ใครมาเล่น คือพี่เห็นใครพี่ก็จะจำไว้ว่าคนนี้เล่นอะไรดี เล่นอย่าง นี้นี้ดี แล้วพี่ก็จะเลือก คนที่อยู่ในความทรงจำพี่ พอเราได้คนเหมาะกับบทแบบนี้มัน ก็จะได้ แล้วก็ก็ต้องลองมาเล่นบทที่เราที่มีอยู่ แล้วก็ดูว่าเขาเล่นเป็นอย่างไร นักแสดง ตัวรองลงมา อย่างพี่เหมียว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) พี่โย (ญาณิ์ ตราโมท) พี่จ๋วย (ศุ บุญเลี้ยง) เราได้อยู่แล้วว่าเขาเล่นได้”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

ภาพที่ 12 นักแสดงประกอบเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ภาพที่ 13 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ร้อยเรียงด้วยบทเพลงของเฉลียง ผ่านเรื่องราวความขัดแย้งของผู้คน 2 นครที่แตกต่างกันจนเหมือนไม่มีวันจะมาบรรจบกันได้ คือ เมืองตรรกะนคร กับเมืองเอกเขนก และก่อให้เกิดเป็นตำนานความรักและความฝันอันยิ่งใหญ่ ปวันรัตน์ นาคสุริยะ รับบท “แม่เฒ่ายับยับ” ผู้ปกครองดินแดนเมืองเอกเขนก ส่วนญาณี ตราโมท รับบท “ห้าสิบห้าสิบ” พลเมืองในเมืองตรรกะนคร และศุ บุญเลี้ยง รับบทเป็น “ชายนิรนาม” ผู้เล่าเรื่องราวของเรื่องทั้งหมดนี้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้กำกับการแสดงก็ใช้วิธีการสรรหานักแสดงจากการดูผลงานที่ผ่านมาของนักแสดงเหล่านี้ เนื่องจากนักแสดงเหล่านี้เป็น

นักแสดงที่ผ่านงานแสดงมามากมายและมากด้วยประสบการณ์ในการทำงาน ทางทีมงานจึงเห็นว่ามีความสามารถที่จะมารับบทตัวละครในเรื่องนี้ได้

คุณธัญวัญย์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล*, *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง* และ *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ก็ได้อธิบายไว้ด้วยว่า การคัดสรรนักแสดงประกอบจะพิจารณาจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง

“ตัวนักแสดงรอง อย่างพี่ท็อป ดารณีนุช เราก็เชิญมา คือ เราเลือกเขาเข้ามาเอง เราดูในความสามารถเขา แล้วเขาก็ยินดีที่จะรับ เขาเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว เราก็จะเชิญเขามาลองเล่นดู แต่ต้องเหมาะกับบทนะคะ ซึ่งเขาก็ทำได้”

ภาพที่ 14 ดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบในละครเวที

เรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง*

เรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง* ซึ่งเป็นละครเวทีที่สร้างจากบทประพันธ์ ที่แต่งขึ้นใหม่ กล่าวคือ เป็นเรื่องดัดแปลงมาจากอุปรากรเรื่อง *Madame Butterfly* ประพันธ์โดย คีตกวีชื่อดังชาวอิตาลี Giacomo Puccini เรื่องราวความรักระหว่างใจใจ ซึ้ง เกอิชาที่ดงามจนได้รับขนานนามว่าผีเสื้อแห่งเมืองนางาซากิกับนายทหารเรืออเมริกัน เรื่องราวความรักและความซื่อสัตย์ของใจใจซึ้ง ซึ่งคุณดารณีนุช โพธิปิติ รับบทเป็น “ฮิโตะมิ” มาฆ่าซึ่งสำนักเกอิชาของใจใจซึ้ง ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ในขั้นตอนการสรรหานักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัล

ในบางกรณีการสรรหานักแสดงจะมีวิธีการที่แตกต่างออกไป เช่น การคัดเลือกนักแสดงก่อนการเลือกบทละคร ซึ่งจะมีความเป็นไปได้ในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ ดังเช่น จากการสัมภาษณ์คุณวัชร เวรวุฒินันท์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบทละครเวทีเรื่องกว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล และหนึ่งในดวงใจ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล ได้กล่าวว่าบางกรณีมีการคัดเลือกนักแสดงเอาไว้ก่อน ดังเช่น

“บางทีก็มีที่เรา Cast นักแสดงก่อน แล้วค่อยเพิ่มตัวละครก็มี คือเขียนบทขึ้นมาเพื่อให้เขาเล่น เช่น อีฟ พุทธิดา ศิระฉายา เราเคยร่วมงานกับเขาเรื่องแรก แล้วเขาเล่นดี ร้องดี เราก็อยากร่วมงาน อยากได้เขามาเล่นให้เราอีก พอเรื่องล่าสุด พี่ก็เขียนบทมาใหม่ให้เขาเล่น”

(วัชร เวรวุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

1.1.3 การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น มีกระบวนการที่ค่อนข้างยุ่งยากและมีรายละเอียดหลายขั้นตอน เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงที่มีศิลปะการสร้างสรรค์และผสมผสานกันของศาสตร์หลายแขนง จึงต้องผ่านขั้นตอนการสร้างสรรค์อย่างละเอียด ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจึงต้องมีความสามารถหลากหลายด้าน คือความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถในการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา โดยหลังจากผ่านขั้นตอนการสรรหานักแสดงในเบื้องต้นได้แล้ว ทางบริษัทผู้ผลิตก็จะทำการติดต่อไปยังนักแสดง เพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นเข้ามาทำการคัดเลือกนักแสดงเพื่อดูความเหมาะสมความสามารถ และทักษะในด้านต่างๆ โดยผ่านกระบวนการดังต่อไปนี้

ก. การร้องเพลง

ให้นักแสดงขับร้องเพลงที่เตรียมมา หรือบางกรณีทางทีมงานอาจเตรียมเพลงในเรื่อนั้นไว้แล้ว และสอนให้นักแสดงขับร้องตาม ขั้นตอนนี้เป็นทดสอบเรื่องเสียง เพื่อดูทั้งน้ำเสียง เนื้อเสียง ระดับเสียง ความกว้างของเสียง คุณภาพของเสียง และความเหมาะสมกับเพลง

“อย่างแรกเราต้องถามดูก่อนว่าต้องการ character ของเสียงยังไง พอเข้ามา audition เช็คเสียงกับเปียโนก่อน ว่าร้องเพี้ยน รีเปล่า เสียงตรงไหม ถ้าตรง ต่อก็คัดโน้ตให้ร้อง ให้จำ ให้ร้องออกมา คือดูความแม่นยำเสียง ดูความจำ ดูทักษะ รวมถึงดูเทคนิคของนักแสดงด้วย”

(ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“เราก็มี exercise ให้เขาลองทำ คือ ให้เขาไปยืนหัวโตะ แล้วก็มองไปแล้วก็ร้องเพลง ร้องเพลงอะไรก็ได้ ให้รู้สึกว่าเขา กำลังส่งการลาจากคนที่เขารัก เรือค่อยๆ แล่นออกไปแล้วเขาพยายามจะบอกคนนั้นให้รู้ในสิ่งนี้ ดูว่าเขาร้องเพลงได้ ร้องไม่เพี้ยน เนื้อเสียง สำเนียงเขาใช้ตาม character ใหม่ และก็นั่นจะทำให้เราเห็นลักษณะการ project ของเขาว่าสามารถจะส่งไปได้ขนาดไหน”

(ดำเกิง จิตตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“ขั้นตอนในการคัดนักแสดง ตัวละครแรกก็คือ เรยา ซึ่งเรา เล็งพี่ชม (อารยา เอ ฮาร์เก็ต)เอาไว้ แล้วก็ติดต่อไปให้เขามาลองร้อง ที่นี้แน่นอนว่า พี่ชมก็ไม่ใช่ร้องอยู่แล้ว แต่โดยธรรมชาติพี่ชมเป็นคน ที่ร้องเพลงไม่เพี้ยน แล้วยิ่งสำหรับคนที่ไม่ใช่ร้องถือว่าดีเลย sense เรื่องการร้องถือว่าดี ก็เลยคิดว่า เป็นพี่ชมนี้แหละ”

(ทฤษฎี ฌ พัทลุง, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2556)

จากการให้สัมภาษณ์ของคุณจิราธรณ์ พัทธกิจเจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *AF The Musical* ตอนใจใจซึ้ง คุณดำเกิง รัฐะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และคุณทฤษฎี ณ พัทลุง ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* จะเห็นได้ว่าการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ไม่ว่าจะเป็นที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ มีวิธีการแบบเดียวกัน กล่าวคือ ต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน การสรรหานักแสดง และการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งก็มีทั้งการทดสอบการร้องและการทดสอบการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีความสามารถในการร้องเพลงในระดับหนึ่ง คือร้องไม่เพี้ยน มีเนื้อเสียงตรงตามลักษณะตัวละคร

คุณวัชร แววุฒินันท์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้* *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และหนึ่งในดวงใจ *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ก็ได้ให้สัมภาษณ์ไว้เช่นเดียวกันว่า ในบางกรณีนักแสดงก็จะต้องมีลักษณะเฉพาะบางอย่างที่ตรงกับเรื่อง

“ต้องบอกก่อนเลยว่าละครของเราเป็นเพลงสุนทราภรณ์ แล้วเพลงของเขา หนึ่งคือ เขาจะร้องชัดทุกคำ ซึ่งมันช่างตรงข้ามกับการร้องของคนรุ่นใหม่ เพราะฉะนั้น อันดับแรกเลย คือคุณร้องเพลงชัดรีเปล่า อย่าง ซี ศิวัฒน์ เราเคยเห็นเขาร้องแต่เพลงป๊อป เราก็เลยให้เขาทำการบ้านก่อนมา cast คือให้เขาเลือกเพลงของสุนทราภรณ์ เพลงไหนก็ได้ที่คุณมั่นใจ มาร้องเพื่อดูว่าการเปล่งคำของเขามันเป็นยังไง การเอื้อนเสียงเป็นยังไง คำจะต้องชัดทุกคำ สองคือตัวเนื้อเสียงต้องเหมาะกับเพลงแนวสุนทราภรณ์ ดูการขับเสียงไปกับดนตรี คือ ให้เขาลองทำดู”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

นอกจากนี้ คุณธนพร แวกประยูร นักแสดงนำในละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* ก็ได้เล่าถึงกระบวนการในการไป audition ในขั้นตอนของการร้องเพลงว่า ให้นักแสดงร้องเพลงเดี่ยว โดยมีเนื้อเพลงซึ่งเป็นเพลงประกอบของเรื่องนั้นเตรียมไว้ให้แล้ว

“ทีมงานก็ให้ร้องเพลงให้ฟัง เพลง And I Am Telling You I'm Not Going ซึ่งเป็นเพลงในเรื่องนี้และพี่ไม่เคยร้อง เพราะว่า *ดรีมเกิร์ลส์* ก็ดูแต่ผ่านๆ ไม่เคยดูจริงจัง ก็ร้องให้ฟังแล้วเขาก็ดูลักษณะเราตอนร้อง ว่าเราอินมากแค่ไหน เรามีอารมณ์ใส่เข้าไปในการร้องมากแค่ไหน”

(ธนพร แวกประยูร, สัมภาษณ์, 5 เมษายน 2556)

คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* และเป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *คูกักรม เดอะมิวสิคัล* และเรื่อง *วิวาห์คาวาเรต์ (La Cage aux Folles)* ก็ได้เล่าถึงกระบวนการในการไป audition เรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* ในบท “ติน่า” ในขั้นตอนของการร้องเพลงว่า มีขั้นตอนการร้องเพลงเดี่ยว โดยเป็นเพลงของเรื่องที่ไปทำการคัดเลือก เพื่อเป็นการทดสอบการร้อง เนื้อเสียง น้ำเสียง เป็นต้น

“ทีมงานจะมีเพลงหลักให้ร้อง คือ ตอนแรกพอเขาชวนเราไป audition เขาจะบอกมาว่าอยากให้เราร้องเพลงนี้ เราก็ฝึกไปแล้ว ก็ร้องให้เขาฟัง แล้วก็มีการไล่นัด ไล่สเกล ต่ำสูงของเสียง ดูโทนเสียงว่าโทนเสียงเราเป็นแบบไหน ดูน้ำเสียง เนื้อเสียงเรา อะไรแบบนี้คะ ดู range เสียงด้วย คือเขา test การร้องก่อนว่าเราจะร้องแนวนี้ได้ไหม เพราะว่า *ดรีมเกิร์ลส์* มันแบบ โทนมันเป็นเพลงผิวสี มันแรงมากเลยต้องดูโทนเสียงว่าทิศทางจะเป็นยังไง”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

รวมไปถึงคุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบทและผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีม บอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ก็ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงในขั้นตอนของการ ร้องเพลงไว้ด้วยว่า นักแสดงจะต้องมีการฟังที่ดีด้วย นอกเหนือจากความสามารถในการร้อง

“อย่างพระเอกเรื่อง*คู่กรรม* เขาเป็นคนญี่ปุ่น เราเห็นรูปเขา เราก็ดูว่าเออ look ได้นะ เราก็ติดต่อไปว่าเขาอยากมาเล่นไหม ร้องเพลงได้ไหม เราก็ให้เขาส่งเทปมา ขอฟังเสียงเขาหน่อย พอฟัง แล้วเราก็มองยังไม่พอ ขอเรียกเขามา audition เราให้เขาฝึกร้องเพลง ภาษาไทย เพื่อจะดูในด้านความจำเขาด้วย เพราะว่าเขาพูดไทย ไม่ได้เลย แต่ต้องร้องเพลงไทย แล้วเขาไม่ได้เป็นนักร้องมาก่อน แต่เขาหูดี คือ นักแต่งเพลงได้ฟังก็บอกเลยว่าเออหูเขาดี เทรนได้ ฝึกได้ เขาเลียนแบบเสียงเก่ง เขาเปิดรับง่าย ซึ่งเราก็โอเคว่าเป็นเขา”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่าการคัดเลือกนักแสดงในแง่ของการร้องเพลงนั้น นอกเหนือจากความสามารถในการร้องแล้วนั้น ยังมีรายละเอียดในเรื่องของลักษณะของเสียง เช่น เนื้อเสียง น้ำเสียง ความกว้างของเสียง ฯลฯ ที่ต้องตรงกับเนื้อเรื่องและลักษณะตัวละครด้วย

ข. การแสดง

ให้นักแสดงมาลองอ่านบท ทำความเข้าใจ ตีความตัวละคร และลองแสดง บทบาท เพื่อทดสอบทักษะพื้นฐานและความเข้าใจเกี่ยวกับละคร ทดสอบความสามารถในด้านการใช้จินตนาการความอ่อนไหวทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออกทั้งท่าทาง การพูด และ น้ำเสียง รวมไปถึงในเรื่องของศักยภาพในการแสดง ความเป็นไปได้ในการพัฒนาต่อ และความ เหมาะสมของบทบาทกับตัวละคร

“ตอน cast ก็ต้องลองมาเล่นบทที่เรามีอยู่ แล้วก็ดูว่าเขา เล่นเป็นยังไง เราจะให้เขาแสดงอะไรก็ได้ พูดอะไรก็ได้ ลองทำ

อะไรบ้างอ้อ ดูว่าห้วง lookใหม่ซึ่งมันจะทำให้ดูออก เรื่องของ จินตนาการ ทักษะทางการแสดง เพราะมันจะสามารถพัฒนาไปได้ อีก มากกว่าคนที่พูดได้แต่ในบทนะ มันดูน่าสนใจกว่า และเวลา ทำงานมันจะสนุกมากขึ้นไปอีก แต่อย่างแรกเลยต้องดูว่า เขาต้อง ไม่ห้วงภาพลักษณ์ตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นยี่ห้อยี่ห้อที่เขาติดมา อย่างเช่น The star, AF หรืออะไรก็แล้วแต่ ต้องไม่ติดยี่ห้อตัวเอง"

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

"คือต้องให้เขามาลองเล่นดู ถ้าเขามาเล่นแล้วทำให้เชื่อว่า เป็นไปได้ที่เขาจะเล่นเป็นคนๆ นี่ นั่นแหละตรงนี้สำคัญที่สุด เรื่อง หน้าตามาที่หลัง คือหมายความว่า แน่แน่นอนว่าเป็นพระเอก นางเอก มันก็ต้องหน้าตาดีหน่อย ไม่อย่างนั้นมันก็ไม่มีอะไรที่คนอยากจะดู หรือว่าเขาต้องมีเสน่ห์อย่างอื่น การที่บอกว่า character ใช้นี้มันต้อง ถึงพร้อมทุกอย่าง คือ diction ดีไหม movement บนเวทีดีไหม ถ้ามัน ใสทั้งหมดก็ได้เลย"

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ในขั้นตอนของการทดสอบการแสดงนี้ จะมีหลายวิธี กล่าวคือ นักแสดงที่มา ทดสอบจะต้องลองแสดงเดี๋ยวก่อน จากนั้นจะแสดงคู่กับนักแสดงคนอื่นที่มาทดสอบพร้อมกัน รวมไปถึงการสลับบทบาทในการแสดง สลับบทบาทของตัวละคร เพื่อดูบุคลิกลักษณะและความ เหมาะสมในการสวมบทบาทตัวละครแต่ละตัว ดังตัวอย่างจากการสัมภาษณ์คุณเมธาวิ เอกวิภาพ ทิมคัดเลือกนักแสดงละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ที่ให้ข้อมูลไว้ใกล้เคียงกับคุณ ดำเกิง วิริยะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และคุณฐานาวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบทละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ไว้ดังนี้

“เราสนใจใคร เรานัดเขามาเลยสองคน ให้เขามาลองเล่นดู อย่างเรื่องแม่เบี้ยมีบทเด่นอยู่สองตัวละคร คือเมฆลากับไหมแก้ว เราก็ให้พี่หญิง (รฐา โพธิ์งาม) กับพี่จ๊ะจ๋า (พริมรดา เดชอุดม) เขามาลองเล่นดูเลย แล้วก็ลองให้เขาสลับบทกัน แล้วก็ปะทะคารมกันให้ดูเลย แล้วมันจะเห็นเลยว่าเขาเหมาะจะเป็นตัวไหนมากกว่า อย่างพระเอกก็ใช้วิธีเดียวกัน คือ เราสนใจใครก็เก็บรวบรวมไว้แล้วติดต่อไป ตอนมา audition ก็ให้เขามาเข้าคู่กับนางเอก มี scene สั้นๆ ให้เขาลองเล่น”

(เมธาวี เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

“เราก็จะเรียกมาลองอ่านบท ลองทำ exercise บางอย่างก็จะลองให้ optionต่างๆ กันไป เราก็จะลองให้คนนี้เล่นกับคนนั้นดู ซึ่งโจทย์เราก็จะคิดเดี๋ยวนั้นเลย โจทย์สุดๆ ให้ลองทำแบบฝึกหัดดูเดี๋ยวนั้นเลย test ดูว่าเขามี skill ของเขาแค่ไหน เทคนิคของเขาแค่ไหน ดูเคมีเขาด้วยเวลาเล่นคู่กัน ดูการเล่นสุดๆ ดูว่าเขามี sense ของการแสดงบนเวทีหรือเปล่า มีการส่งความรู้สึกของเขารึเปล่า หลังจากนั้นลองทำซ้ำ ใส่เรื่องการตีความเข้าไป ให้เขาใส่อารมณ์หลายๆ อย่างดูว่าเขามีความสามารถในการปรับได้แค่ไหน คือลองหลายๆ อย่าง”

(ดำเกิง จิตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“เราให้มาลองอ่านบท แล้ว acting อย่างตัวนางเอก คือ พัดชา AF2 (พัดชา อเนกอายุวัฒน์) ในเรื่องชื่อณัฐชา เขาอ่านบทที่เดียววะ เรายื่นกระดาษให้แล้วเขาอ่าน แล้วเราก็ให้เขาได้ตอบกับนักแสดงคู่ ตามความเข้าใจเพราะเราจะได้ test ด้วยว่าเขาฟังไหม ฟังอีกคนหนึ่งไหม เพราะว่า การสื่อสารบนเวที มันต้องฟังต้องส่งให้

กันต้องสื่อสารกัน ปรากฏว่า acting เขามันทำให้เรารู้สึกว่า เฮ้ยมัน คือ ญัฐา เขาทำให้เราเห็นตัวละครอีกมิติหนึ่ง"

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ในการคัดเลือกนักแสดงในแง่ของความสามารถทางการแสดงนั้น คุณดุลย์ทัศน์ วสินะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง* กับคุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ก็ได้อธิบายไว้เช่นเดียวกันว่า ต้องมีการสลับบทบาทในการแสดง เพื่อที่จะพิจารณาดูความเหมาะสมของนักแสดงกับบทบาทที่จะได้รับ

"ตอน cast บางคนเขาจะเหมาะกับตัวละครนั้นตัวเดียว แต่บางคนเขาได้ 2-3 ตัว เราก็ต้องให้เขาลองเล่นดู ที่นี้เราก็ต้องมาดู เรื่องของการร้อง ทักษะต่างๆ ว่า มันไปถึงจุดที่ตัวบทมันเรียกร้อง หรือเปล่า รวมถึงดูบุคลิกภาพโดยรวมว่าเป็นอย่างไรบ้าง"

(ดุลย์ทัศน์ วสินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

"ตอน cast ก็คือ มานั่งอ่านบท ลองเป็นตัวนั้นตัวนี้ จากนั้น ผู้กำกับ ทีมงานก็ต้องมานั่งวิเคราะห์กันอีกที ซึ่งโดยธรรมชาติของ ละครเวทีกว่าที่จะมาเล่นเป็นตัวอะไรสักตัวหนึ่ง มันต้องผ่านการลอง บทตัวนั้นตัวนี้เยอะแยะ ผ่านการลองสลับ เปลี่ยนกันไปมา"

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* ก็ได้เล่าถึงการเข้าไปทำการคัดเลือกนักแสดงว่า จะต้องมีการสลับบทบาทการแสดงกันของ นักแสดงที่มาร่วมทำการคัดเลือก เพื่อดูความเหมาะสมกับบทบาท โดยอธิบายไว้ว่า

“การ audition ก็มีทั้งเดี่ยวและกลุ่มด้วย เพราะละครเวทีมันต้องเล่นแบบใช้การรับส่งกัน เป็น partner ซึ่งกันและกันจึงจะต้อง audition รวมกันเป็นกลุ่ม อย่างวันนั้นที่ไปก็มีตัวพี่ มีปุยฝ้าย และก็มีน้องคนอื่นที่มา cast ด้วยอีกสองสามคน ก็ต้องรวมกลุ่มกันที่จะเล่นเป็นตัวอื่นๆ สลับกันไปมา เช่น ดีน่า เอฟฟี่ ลอเรน มิเชล เราก็ต้องอ่านบทแล้วลองเล่นสลับกันไป”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

ค. นาฏลีลา

การทดสอบนักแสดงด้านนาฏลีลา ทางทีมงานจะสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงโดยจะสอนท่าเต้นพื้นฐานง่ายๆ เป็นชุดๆ เพื่อทดสอบความไวในการจดจำท่า และความไวในการเรียนรู้ รวมไปถึงทักษะพื้นฐานทางการเต้นด้วยว่า สามารถพัฒนาต่อไปได้มากน้อยแค่ไหน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจากการศึกษาพบว่า ตัวนักแสดงนำและนักแสดงประกอบนั้น เน้นหนักในด้านการร้องเพลง และด้านการแสดงมากกว่าในด้านนาฏลีลา ดังเช่นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ว่า ในขั้นตอนของการทดสอบนาฏลีลานั้น จะมีการสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงที่มาทำการคัดเลือกแล้วให้นักแสดงซ้อมก่อนที่จะมาแสดงให้กับทางทีมงานดูอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งความสามารถในด้านนาฏลีลาก็จะขึ้นอยู่กับบทละครของเรื่องนั้นๆ ด้วยว่ามีความต้องการมากน้อยแค่ไหน

“กระบวนการ คือ เข้ามาร้องก่อน แล้วก็ต่อท่าเต้น ให้ลองเต้นให้ดู เพื่อจะดูความไวในการจำท่า ลักษณะลีลา ทักษะการเต้นดูคนที่เขาเร็ว และสามารถพัฒนาขึ้นได้”

(ดุลย์ทัศน์ วชิระจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“เราให้นักแสดงให้เข้ามาลองดู เขาต้องมีพื้นฐานอยู่บ้าง แต่บางเรื่อง ก็ไม่ได้เน้นเรื่องเต้นขนาดนั้นไง มันก็แค่ move เอา”

(สุวรรณดี จักรวารวุธ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“เราเองก็ดูเป็นเรื่องๆไปว่า ตัวเรื่อนั้นๆ จะต้องใช้ทักษะทางร่างกายในเรื่องของการเต้นมากน้อยแค่ไหน โอเค movement ได้แต่อาจจะไม่ต้องถึงกับเต้นเก่งมาก แต่ได้ยวใช้เวลาฝึกก็ได้แล้ว”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ในส่วนเรื่องเต้นนั้น เรื่องรักเธอเสมอ ตัวเอกไม่ได้ require เต้นมาก คือแค่ให้เต้นได้ ไม่ใช่ว่าจะต้องเต้นจัด ไม่ถึงขนาดนั้น เพราะเราก็จะมี ensemble อยู่แล้วที่ทำหน้าที่ตรงนั้น”

(ดำเกิง รัฐประยาศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

สำหรับละครที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการสร้างตามบรอดเวย์ ยังมีกระบวนการอีกขั้นตอนหนึ่ง ซึ่งจะเป็นขั้นตอนที่มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ นอกเหนือจากขั้นตอนการวางแผนงาน การสรรหานักแสดง และการคัดเลือกนักแสดงแล้ว ละครเวทีที่สร้างจากละครบรอดเวย์ยังมีขั้นตอนการอนุมัติงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์ กล่าวคือ การนำละครบรอดเวย์มาเปิดทำการแสดงนั้น จะต้องได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยละครบรอดเวย์แต่ละเรื่องก็จะมีควมนิยมในระดับต่างๆ จากการสัมภาษณ์คุณสันติ ต่อวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่องมิสไซ่ง่อน และคุณฤทธิภูมิ แสง-ชูโต ผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ได้อธิบายรายละเอียดในประเด็นเรื่องระดับของละครที่ได้รับลิขสิทธิ์จากบรอดเวย์กับวิธีการที่เจ้าของลิขสิทธิ์มามีบทบาทต่อการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

“มิสไซ่ง่อน กระบวนการคัดเลือกจะใช้ Standard ของฝรั่ง เขาจะมาคอยดูตลอด ตั้งแต่ audition ทั้งผู้กำกับเรากับคนของเขาด้วยกัน 2 คน ถึง 2 คนนี้โอเคแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าได้แล้วนะ ต้องเอาเทปที่เราถ่ายส่งไปให้ทางนั้นดูอีกที คือเรื่อง ท็อปๆ เขาจะ

หวงมาก แล้วเหมือนกันทั่วโลก คือ อย่างที่ฟิลิปปินส์ ที่อังกฤษ
เขาเลือกนักแสดงอย่างไร เราต้องทำอย่างนั้น"

(สันติ ต่อวิวรรณ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

"คือเรื่องที่มาจากบรอดเวย์ แล้วอยู่ใน top 10 อย่างเช่นเรื่อง
เลมิสเซราบ, มิสไชน่อน, แฟนทอมส์ ฯลฯ ก็เป็น Standard อีกแบบ
หนึ่งจะ require ความสามารถนักแสดงเยอะมาก ต้องตามเขา แต่ถ้า
เป็นเรื่องที่เป็น second class อย่าง กิनीซีริง (La Cage aux Folles)
เราแค่ซื้อมาแล้วเราก็ทำเองเลย"

(ฤดีภัญ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดง
นำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่
แต่งขึ้นใหม่และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ถึงแม้ว่าจะมีกระบวนการและขั้นตอนที่เป็นไปใน
ทิศทางเดียวกัน แต่ในส่วนของความเข้มข้นในการคัดเลือกลักษณะนี้มีความแตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ
ในขั้นตอนของการสรรหานักแสดง สำหรับตัวนักแสดงนำจะมีความเข้มข้นมากกว่านักแสดง
ประกอบ เนื่องจากนักแสดงนำมีบทบาทสำคัญที่สุดของเรื่อง รวมทั้งจะมีตัวเลือกจากการสรรหาใน
จำนวนที่มากกว่านักแสดงประกอบ ทำให้มีการแข่งขันที่สูง นักแสดงจะต้องแสดงความสามารถกัน
อย่างเต็มที่เพื่อบทบาทนั้น ทั้งการร้อง การแสดง และการเต้น แต่สำหรับนักแสดงประกอบนั้นจะมี
การแข่งขันที่ไม่สูงมากนัก รวมทั้งมีตัวเลือกจากการสรรหาน้อยกว่า เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วทาง
ทีมงานจะคัดเลือกนักแสดงประกอบจากผลงานที่ผ่านมาเป็นหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่รับประกันใน
ความสามารถของนักแสดงอยู่แล้ว

1.2 ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษาปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปัจจัยต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงนำไปในทิศทางเดียวกัน โดยสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

บทละคร มีความหมายครอบคลุมถึง ตัวเรื่องหรือเนื้อเรื่องและรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ ที่เลือกมาทำการแสดงมีความสำคัญที่สุด เนื่องจากในการคัดเลือกตัวนักแสดงนำในแต่ละเรื่องของละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ต่างก็ใช้บทละครเป็นแกนหลักของการทำงานในทุกๆ ขั้นตอน โดยเฉพาะในกระบวนการคัดเลือกนักแสดงนำ ซึ่งจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้นว่าเป็นอย่างไร โดยสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1.2.1. บุคลิกลักษณะของนักแสดง

เนื่องจากบทละครจะให้รายละเอียดของลักษณะตัวละคร ทั้งบุคลิกภาพภายนอก รูปร่าง หน้าตา สีผิว ความสูง น้ำเสียง ฯลฯ รวมไปถึงอุปนิสัยของตัวละคร ซึ่งจะทำให้สามารถคัดเลือกนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสมที่สุด

จากการสัมภาษณ์คุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบท และผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ได้อธิบายถึงปัจจัยในเรื่องของบุคลิกลักษณะของนักแสดงไว้ว่า บุคลิกลักษณะของนักแสดงต้องตรงกับเรื่องที่จะแสดง

“อันดับแรก character ต้องได้ก่อน ต้องตรงกับเรื่อง อย่าง
 เรื่องที่ทำจากบรอดเวย์ เราก็ต้องดู character เป็นหลักอยู่ดี อย่าง
ดรีมเกิร์ลส์ ตัว “เอฟฟี่” ตัวอ้วนหน่อย เราก็เอา character นี้ไว้ หรือ
 “ดีน่า” ต้องสวย เสียงเพราะ เราก็เอาไว้ คือ เราชักษาของเดิมไว้ ส่วน
 เรื่องที่มาจากนวนิยายก็ให้เกณฑ์เดียวกันอย่างปริศนา คือ มันจะมี
 character ที่เขาบรรยายไว้อยู่แล้ว ก็ต้องดูจากหนังสือเป็นหลัก
 หลักการทำละครของเราคือ เราจะ不去ปิดบทประพันธ์ของเขา และ
 เราก็จะ cast ให้มีความใกล้เคียงกับบทประพันธ์ที่สุด”

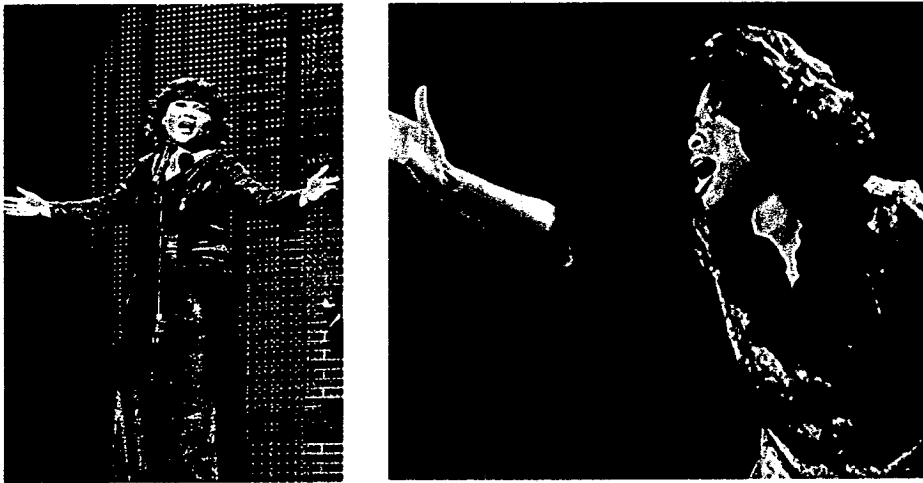
(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ภาพที่ 15 นักแสดงในเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ของละครบรอดเวย์ คนขวาสุด คือ เอฟฟี่ ไวท์

ภาพที่ 16 นักแสดงนำในเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ฉบับภาษาไทย คนกลาง คือ เอฟฟี่ ไวท์

ภาพที่ 17 “เอฟพี ไวท์” ในแบบฉบับภาษาไทย (ซ้าย) และแบบฉบับละครบรอดเวย์ (ขวา)

จะเห็นได้ว่า การคัดเลือกตัวนักแสดง ในบท “เอฟพี ไวท์” ก็จะมีบุคลิกลักษณะที่ตรงตามบทละคร ก็คือ เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างที่ค่อนข้างท้วม ตามที่คุณดารกา วงศ์ศิริ ได้อธิบายไว้ ซึ่งในละครบรอดเวย์ และในละครเวทีประเภทมิวสิคัลของไทยก็ได้คัดเลือกนักแสดงได้มีความใกล้เคียงกัน โดยในฉบับภาษานั้น ผู้ที่รับบทนี้ คือ ธนพร แวกประยูร (ปาน)

“บุคลิก รูปร่าง หน้าตา บางครั้งมันถูกบรรยายอยู่ในบทประพันธ์ ในแต่ละเรื่องก็จะไม่เหมือนกัน ตัวเรื่องมันจะเป็นตัวกำหนด บางเรื่องเป็นวรรณกรรมซึ่งทุกคนก็จะเห็นกันอยู่แล้วว่า ตัวละครเป็นยังไงบ้าง ในแง่ของคนเขียนบท และผกก.ก็จะดูจากบทเป็นหลัก บุคลิกภาพเราคัดเลือกมาใกล้เคียงอยู่แล้ว มันก็จะไม่ค่อยมีปัญหา แต่ถ้าเป็นเรื่องที่มาจากบรอดเวย์ เราก็ต้องดู original cast ของเขา เราก็ต้องหาคนที่ต้องมีบุคลิกที่ใช่ เรื่องที่เป็นวรรณกรรมมาก่อน เราก็จะดูจากบท คือ คนไทยค่อนข้างจะ strict สำหรับคนไทยก็จะเชื่อว่า ปริศนายังไงก็ต้องผมหัก ปริศนาจะต้องขาสวย เราก็จะต้องทำให้มันใกล้เคียงที่สุด คนดูจะได้ไม่รู้สึกรู้ว่า against ตัวละคร”

(ดุลย์ทัศน์ วดีนะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

สำหรับเรื่องปริศนา เดอะมิวสิคัลนั้น เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ซึ่งบุคลิกลักษณะของตัวละครได้ถูกบรรยายไว้ในหนังสือ ดังนั้น บทละครจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งต้องยึดเอาบุคลิกลักษณะของตัวละครนั้นเป็นหลัก เพื่อที่จะสามารถ ค้นหาบุคคลที่จะมารับบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม

ตามบทประพันธ์ของ ว. ณ ประมวญมารค ได้บรรยายลักษณะของตัวละคร “ปริศนา” ไว้ว่า มีดวงตาสวยกลมโต ผมหยิกสวยเป็นลอนประปานำดู มีลักยิ้มสวย รูปร่างสวย สูง 5 ฟุต 4 นิ้ว และมีขาสวย (ว. ณ ประมวญมารค, 2544: 70,72,99,145,358)

ภาพที่ 18 อลิษาเบธ สิทธิเจริญยศ นักแสดงนำในละครเรื่องปริศนา เดอะมิวสิคัล

นอกจากนี้ คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง หลั่งคาแดง เดอะมิวสิคัล ก็ได้อธิบายถึงการคัดเลือกนักแสดงว่าต้องดูจากบทละครเป็นหลัก

“บุคลิกภาพ รูปร่าง หน้าตา มันเป็นเรื่องของบทละคร
เงื่อนไขของรูปลักษณ์มันเป็นเรื่องของโครงสร้างของบทละครหรือ
character มากกว่าว่ามันเป็นยังไง เพราะฉะนั้นบุคลิกภาพมันมา
รวมกับ character มันไม่ได้ถูกจำกัดแค่หล่อหรือสวย แต่มันมา
รวมกัน มาจาก character ตัวนั้นด้วยว่าเป็นยังไง นอกเสียจากว่า
มันเป็นเรื่องของนางงามธิดาช้าง มันไม่อ้วนก็ไม่ได้ มันก็ต้องอ้วน

ใหญ่แต่ก็ไม่แน่ มันอาจจะฉวนด้วยการแต่งหรือ make up มันก็เป็น
อีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นจริงๆ เนื้อหาของรูปลักษณะมันเป็นเรื่องของ
โครงสร้างของบทหรือ character มากกว่า”

บทละคร ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ที่สามารถบ่งบอกบุคลิกลักษณะของตัวละคร
และทำให้สามารถกำหนดคุณลักษณะของนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทได้ ซึ่งคุณฤทธิชัย แสง-ชูโต
ผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ก็ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า การคัดเลือกนักแสดง
จะเป็นไปตามบทประพันธ์ซึ่งจะมีการบรรยายบุคลิกลักษณะตัวละครไว้อยู่แล้ว

“คือการคัดเลือกนักแสดงมันก็ต้องใช้โครงเดิม หมายความว่า
เก็บโครงใหญ่ๆของเขาเอาไว้ อย่างเรื่องข้างหลังภาพ ในบทประพันธ์
คุณหญิงกิริติ เป็นใคร สูงส่งยังไง อายุเท่าไร? เราก็เลือกมาให้
ใกล้เคียงที่สุด แต่ไม่ถึงขนาดว่าเป๊ะ คือจะหาคุณกิริติอย่างในหนังสือ
เลยจะไปหาที่ไหน คงไม่มีหรอก คือเก็บ character ของเขาไว้ส่วนหนึ่ง
ที่มาจากบทประพันธ์”

(ฤทธิชัย แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 19 หม่อมราชวงศ์กิริติ จากเรื่องข้างหลังภาพ รับบทโดย สุธาสินี พุทธิณันทน์

ตามบทประพันธ์จากนวนิยายเรื่องข้างหลังภาพ ของศรีบูรพา ได้บรรยายลักษณะตัวละคร เอาไว้ว่า หม่อมราชวงศ์กิริติ เป็นหญิงอายุ 35 ปี เป็นคนร่างอวบแต่ว่าไม่ใช่คนใหญ่โต สมบูรณ์และ เปล่งปลั่ง ผิวอ่อน ดวงหน้าสวยงาม ดวงตาดำใหญ่ภายใต้ขนคิ้วยาว มีน้ำสุกใสหล่ออยู่ในดวงตานั้น แก้มปลั่งคางเล็กเชิดนินดน้อยจนมีรอยบุ๋มอันน่าพิศواسเห็นลูกคางนั้น ริมฝีปากเรียวยาว และเต็ม ประทับด้วยสามเหลี่ยมสีแดงสองรูปเบื่องบน และอีกรูปหนึ่งที่เบื่องล่าง (ศรีบูรพา, 2554: 12)

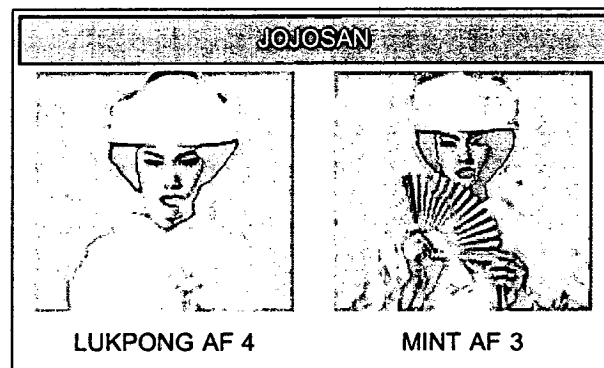
จากคำบรรยายรูปร่างและลักษณะตัวละครตามบทประพันธ์นั้น จะเห็นได้ว่าบทละครมีความสำคัญมากดังเช่นคุณธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลาละครเวทีเรื่อง รักเธอเสมอเดอะมิวสิคัล, *AF the Musical ตอนใจใจจั่ง* และ *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ได้อธิบายไว้ว่า จะส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดง การกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นได้อย่างใกล้เคียงและมีความเหมาะสม

“อย่างใจใจจั่ง หรือเงินเงินเงิน มีบทประพันธ์มาก่อน พี่เชื่อว่า คนเรามีการคาดหวังนะ อย่างถ้าพูดว่านางเอก หรือนางอิจฉาในหนังไทยหรือละคร คนดูก็จะมีแบบอยู่แล้วในหัวถูกไหมคะ อย่างเรื่อง ดาวพระศุกร์ถ้าเขาจะเอามาทำใหม่อีกหนูไม่รู้หรือว่าใครจะมาเล่น แต่หนูก็จะนึกภาพออกเลยว่า ตัวดาวพระศุกร์ หรือมาหารัศมีตัวร้ายในเรื่องจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น การคัดเลือกนักแสดงจะต้องอิงแบบอิงการคาดหวังของคนหนึ่ง อย่างใจใจจั่ง พี่จะไปเลือกปาล์มมีมาเล่น มันก็ไม่ใช่ ถูกไหม หรือพี่ตินามาเล่นก็ไม่ใช่ เรื่องมันเป็นญี่ปุ่นเราจะไปเอาฝรั่งมาเล่นก็ไม่ใช่ อย่างรักเธอเสมอเขียนขึ้นมาใหม่เลย เราก็ต้องหา character ที่แข็งแรงที่จะทำให้ รักเธอเสมออยู่ในใจคนดู แล้วถ้า รักเธอเสมอถูกนำมาทำใหม่ คนดูเขาก็จะมีความคาดหวังขึ้นมาใหม่ถึงตัวละครนั้นๆ ถ้าแบบที่เป็นวรรณกรรมหรือนวนิยายมาก่อนอยู่แล้วเราต้องหาคนที่ มี character นั้นๆ ให้เจอ ถ้าไม่เจอมันก็ไม่

มีส่วนเรื่องที่เขียนมาใหม่ ต้องหาที่ใช่ ถ้าไม่ใช่มันก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้น
มันยากคนละแบบ”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

AF THE MUSICAL “JOJOSAN”

ภาพที่ 20 นักแสดงนำที่รับบท “โจโจ้ซัง” ในละครเรื่อง AF the Musical ตอนโจโจ้ซัง

รวมไปถึงจากการให้สัมภาษณ์คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ก็ได้ให้ข้อมูลไว้เช่นเดียวกันว่า นักแสดงจะต้องมีบุคลิกลักษณะที่ตรงกับตัวละครจึงจะทำให้เหมาะสมและทำให้คนดูเกิดความเชื่อได้

“อย่างในเรื่องรักเธอเสมอ ปี พีระพัฒน์ เขาไม่เคยเล่นละครเวทีเลย เราก็จะเห็นภาพเขาแบบที่อยู่บนเวทีเป็นนักร้อง เราก็ให้เขาลองเล่นเป็น “กานต์” ดู เล่นเท่าไรมันก็ไม่ขึ้น มันไม่กร้าว แกล้งพูดอะไรให้เข้าโกรธเขาก็ไม่ระเบิดอารมณ์ออกมา คือบุคลิกเขาเล่นเป็นกานต์ไม่ได้ เลยให้เขาลองเล่นเป็น “แทนไท” ดูซิ ปรากฏว่าพอเล่นเป็นแทนไท น่ารักมากเลยนะ แล้วหน้าตาเขาเป็นคนดีใจ เราก็เลยบอกว่าให้เขาเป็นแทนไท ปีต้องเป็นแทนไทตัวเดียวจริงๆ แล้วคนจะรักเขาถ้าปีเล่นเป็นกานต์นะ คนจะไม่รักแทนไทขนาดนี้ ส่วนจะจำ พริมรตาเขามา cast เป็นเมขลาในเรื่องแม่เบี้ย แต่หน้าตาเขาเป็นเมขลาไม่ได้เพราะ

หน้าเขาวาน จุ่มจิม หน้าไม่ออกทางเข็กซี แต่ว่าเราให้เขาลองเล่นก็
เข็กซีไม่ขึ้น หน้าตาเขาน่ารักใจ เลยได้บทใหม่แล้ว”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 21 ปี พีระพัฒน์ เถรว่อง รับบท “แทนไท” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 22 กอล์ฟ พิชญะ นิธิไพศาลกุล รับบท “กานต์” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล

บุคลิกลักษณะตัวละครของ“แทนไท”คือ เป็นหนุ่มเจ้าของร้านอาหารไทย ในเมืองนิวยอร์กฐานะดี มีน้ำใจ มองโลกในแง่ดี ส่วน “กานต์” ผู้กำกับหนุ่มไฟแรง หล่อ เท่ มาดเซอร์ รักใคร่รักจริง ภายนอกดูเป็นคนแข็ง แต่จริงแล้วเป็นหนุ่มโรแมนติก พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้อยู่กับคนที่ตัวเองรัก

ส่วนในเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ต มิวสิคัล นั้น “ไหมแก้ว” ภรรยาแสนสวย เรียบร้อย อ่อนหวานเป็นลูกผู้ดีเก่าแก่แม่ลูกสองของ ชนะชล เธอเป็นคนมองโลกในแง่ดี ส่วนบท “เมขลา” หรือ เมย์ เป็นสาวสวย 2 บุคลิก บุคลิกหนึ่ง เธอเป็นสาวมั่นที่ไม่แคร์สายตาใคร มีรูปโฉมโฉบเฉี่ยว เปี่ยมเสน่ห์ ร้อนแรง ดุทันสมัย สลึงท่วงท่าดูเย้ายวนและเป็นที่สะดุดตาต่อเพศตรงข้าม เธอกลัวการผูกมัด ไม่คิดจะรักใคร่จริง แต่อีกบุคลิกหนึ่ง เธอรักความเป็นอยู่แบบไทยแท้แต่โบราณ ชอบสวมชุดไทย ห่มผ้าแถบ นุ่งผ้านุ่งสี่ส้นซบกับสีผิว

ภาพที่ 23 “ไหมแก้ว” รับบทโดย จ๊ะจ๋า พริมรตา เดชอุดม

ภาพที่ 24 “เมขลา” รับบทโดยหญิง รฐา โพธิ์งาม

จะเห็นได้ว่า ในการคัดเลือกนักแสดงนั้น ปัจจัยในเรื่องของบทละครมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งบทละครนั้นจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะตัวละครอันเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากนักแสดงเปรียบเสมือนตัวแทนของตัวละคร เพราะนักแสดงเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ การกระทำ ในบทละครออกมา ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง การเคลื่อนไหว บุคลิก การพูด น้ำเสียง และสีหน้า ให้กับผู้ชมได้รับรู้ ได้สัมผัส เข้าถึงและรู้สึกถึงตัวละครนั้นได้

นอกจากนี้ ในเรื่องของน้ำเสียงก็มีส่วนสำคัญ และถือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วยเช่นกัน ตามที่ได้สัมภาษณ์ คุณดำเกิง จูตะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และคุณไจรัตน์ พัทธกะเจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์, ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟม เดอะมิวสิคัล, น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัลและละครเวทีเรื่องAF The Musical ตอน ใจใจซัง กล่าวว่า น้ำเสียงของนักแสดงจะต้องมีความเหมาะสมกับตัวละครด้วย

“อย่างเรื่องน้ำเสียง คือ ต้องดูด้วยว่าเขาร้องสไตล์ไหน
เหมาะกับเรื่องหรือเปล่า บางที look ได้ acting ได้ ร้องก็ได้แต่เสียง
เนื้อเสียง สำเนียงเขาไม่ใช่ characterนี้ อย่างบทนางเอก หน้าตาดี
แค่นั้นแต่ถ้าเสียงไม่นางเอก คือน้ำเสียงไม่ใช่ ก็ไม่ได้”

(ดำเกิง จูตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“อย่างเรื่องน้ำเสียง character ของเสียงแต่ละเรื่องก็จะไม่
เหมือนกัน อย่างเรื่อง ดรีมเกิร์ลส์จะต้องการคนโทนเสียงแรงๆ
ปริศนาก็ต้องการคนที่เสียงนุ่มกว่า เพราะฉะนั้นในแต่ละครั้งมัน
จะต้องมี character เสียงด้วยว่าเราจะเลือกคนไหนด้วย”

(ไจรัตน์ พัทธกะเจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“เรื่องเสียงก็มีส่วนนะ อย่างเสียงของพี่จะเบา ถ้าเทียบกับเสียงพี่ปาน คือเขาคงอิงจากที่เราเป็นนักร้องอยู่แล้วด้วย แล้วก็จากการที่พี่ปานรับเล่นด้วยแล้ว เขาก็เลยมองว่าเราน่าจะเหมาะเพราะทิศทางเพลงของเรากับพี่ปานมันต่างกันไปเลย เพราะในเรื่องนี้ตัว “ตีน้า” ได้ขึ้นมาร้องนำ เพราะเสียงที่เบากว่า คือทั้งตัวจริงที่เป็นพี่ และในเรื่องด้วยที่มันเป็นแบบนี้ ก็เลยคิดว่ามันอิงจากความจริง และมันก็น่าจะเหมาะด้วย ก็เลยได้”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

1.2.2 ความสามารถของนักแสดง

เนื่องจากบทละครเป็นสิ่งที่บอกถึงโครงเรื่อง ทิศทางของเรื่องว่าจะไปในแนวทางใด เช่น เน้นเรื่องการร้องเป็นหลัก การแสดงเป็นหลัก หรือการเต้นเป็นหลัก ดังนั้นบทละครจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงนำ เพราะจะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดงที่ต้องการ ในแต่ละเรื่องนั้นว่าต้องมีความสามารถเป็นอย่างไร โดยจะแบ่งเป็นความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา กับความสามารถด้านการแสดง รายละเอียดดังต่อไปนี้

คุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบทและผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีม บอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ได้อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดงจะมีบทบาทสัมพันธ์กับบทละคร กล่าวคือ ขึ้นอยู่กับว่าละครเรื่องนั้นเน้นการนำเสนออะไรเป็นหลัก เช่น การร้องเพลง การแสดง หรือนาฏลีลา ก็จะคัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถตรงตามรูปแบบการนำเสนอ

“อย่างเรื่องคู่กรรม น้ามนต์เสียงดีมาก ๆ เลยนะ แต่เขาไม่มีพื้นฐานทาง acting เลย จะทำยังไง จะไหวไหม เราก็บอกเขาว่าต้องเอาเวลาให้พี่นะ เขาก็ต้องมาเรียน acting เพิ่มอยู่ดี ฝึกใหม่หมดอยู่ดี แต่ก็นั่นแหละ คือมันอยู่ที่เรื่องไงว่าเราเน้นอะไรเป็นหลัก อย่างเรื่อง

คู่กรรม เป็นละครร้องทั้งเรื่องเลย มันไม่มี dialog เพราะฉะนั้นถ้าเขาใช้เสียงเป็นสื่อได้ มันก็โอเคในจุดๆหนึ่ง

หรืออย่างนို့ต วรฤทธิ์ เสียงร้องอาจจะไม่เท่าพวกที่เป็นนักร้อง แต่ประสบการณ์ในการแสดงเขาดีมาก มันช่วย ช่วยคนอื่นในการรับส่ง คือคนอื่นร้องเพราะแต่อาจจะไม่เข้าใจเรื่องการรับส่งแบบการแสดง เพราะฉะนั้นเราคิดเอาไว้แล้วว่า ถ้าเราเอานို့ตมาจะช่วยพี่ปาน ธนพรได้ไหม ช่วยได้ ช่วยคนอื่นได้ไหม ช่วยได้ คือทุกคนต้องมาหุ้มกัน เพราะท้ายที่สุดแล้ว การ cast ทั้งหมดมันจะต้องเป็นหนึ่งเดียวกันหมด คนนี้อาจจะด้อยกว่าคนนี้ แต่ทุกคนทั้งหมด ไม่ว่าจะตัวเอกหรือ ensemble ต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้ได้ มันจะเติมเต็มซึ่งกันและกัน"

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

"ตัวนำที่เลือกมาเขาก็ต้องมา audition ก่อน มาร้องให้เราฟังก่อน เพราะเคยมีกรณีเอาดารามานะ character ได้เลยแหละแต่พอเริ่มร้องปั๊บเสียงเธออ่อนที่สุดในจำนวนของคนทั้งหมด ไม่ได้และก็ต้องเปลี่ยน ถึงขอบแคไหนก็ต้องเปลี่ยน พอมาขึ้นร้องแล้วแบบเป็นนางเอกแต่มายืนเฉาอยู่คนเดียวโดน ensemble กินตายเลย คือ character ได้แต่ความสามารถก็ต้องได้ด้วย

หรืออย่างพระเอกของเราคนหนึ่ง (นို့ต วรฤทธิ์) คือเขามีปัญหาเรื่องการร้องถ้าเปรียบเทียบกับเรื่องแรกที่เขาเล่น ก็ถือว่าเขาพัฒนาขึ้นเยอะ ก็ถือว่าเขาเก่ง เพราะเพลงเขาไม่ได้ง่าย จังหวะอะไรแบบนี้ก็ต้องถือว่าเขาตะคุบได้ดีพอสมควร แต่ว่าในเรื่องของบทบาทเราก็ต้องยอมรับว่า เขาเป็นคนที่ดึงดูดอารมณ์ของคนอื่นได้ดี เพราะว่า ถ้าดูจากเรื่องแม่นาคที่เขาเล่น คนที่ทำให้แม่นาคแสดง

อารมณ์ออกมาได้ชัด ส่วนหนึ่ง คือพ่อมาก มีอยู่ฉากหนึ่ง ที่ชอบมาก เลยคือ ที่เขาเอาผ้ามาห่มให้แม่นาค ยังบอกเลยว่า โอ้โฮ นို့ต เป็นคนแบบนี้ได้ด้วย มันได้อารมณ์จริงๆ คือ เขาเด่นในเรื่องของการแสดง หลายคนเลยที่ได้เข้าฉากกับเขา ก็คือ สามารถไปกับเขา เขาสามารถดึงให้ทุกคนไปกับเขาได้หมดเลย เพราะว่าพูดจริงๆ คนที่ร้องกับเขาไม่ว่าจะเป็น ปุ้ยฝ้าย หรือครูอ้วนก็ตาม ถ้าส่วนหนึ่งเขาไม่มีนို့ต เขาก็คงไม่เล่นออกมาได้แรงขนาดนี้ ตรงนี้นို့ตเขามีผล"

(ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

ในขณะเดียวกัน คุณถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับการแสดงละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ก็ได้ให้ความเห็นในเรื่องว่า ความโดดเด่นของความสามารถนักแสดง ในด้านหนึ่งจะทดแทนจุดบกพร่องอีกด้านหนึ่งของนักแสดงได้

"ถ้าถามว่า "นก-สินจัย" ร้องเพลงเก่งไหม ก็คงไม่ถึงขนาดนั้นแต่ด้วยความเป็นนักแสดง เธอถ่ายทอดอารมณ์ตัวละครออกมาได้อย่างมีพลังท่วมท้น บีบคั้นอารมณ์ของผู้ชม ทำให้เกิดการแสดงแบบสุดยอดมากๆ แต่บางคนก็ยังมีการต่อว่าเรื่องเสียงร้องของสินจัย แต่ผมอยากจะบอกว่า สำหรับมิวสิคัลแล้วมันอยู่ที่ความรวม คือ ด้วยเสียงร้องบวกกับการแสดงที่มีพลังมหาศาลของสินจัยแล้ว ผมยืนยันว่าเธอคือสุดยอดนักแสดงมิวสิคัลคนหนึ่ง"

(ถกลเกียรติ วีรวรรณ, 2556: ออนไลน์)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้นมีบทละครเข้ามาเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วยเช่นกัน เพื่อให้ได้นักแสดงที่มีความสามารถตรงตามโครงเรื่อง รูปแบบ และการนำเสนอ เรื่องราวของละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่องนั้นๆ ด้วย

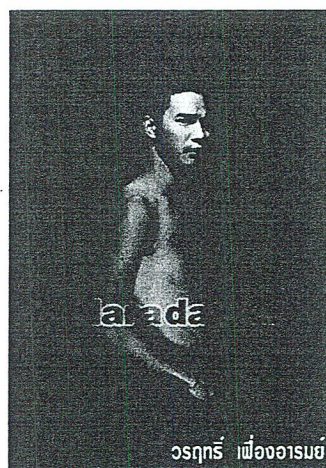
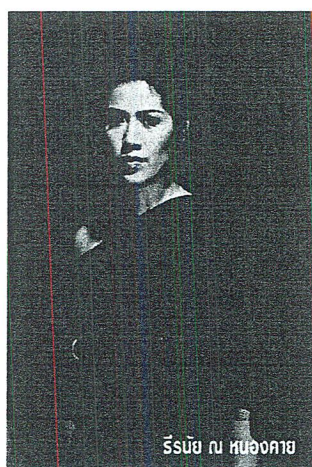
ภาพที่ 25 เซกิ โอเซกิ และธีรณัย ณ หนองคาย นักแสดงนำในละครเวทีเรื่อง*คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*

ภาพที่ 26 ธีรณัย ณ หนองคาย รับบท “อังศุมาลิน” ในเรื่อง*คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*

เนื่องจากเรื่อง*คู่กรรม เดอะมิวสิคัล* เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่มีการดำเนินเรื่องและการนำเสนอในรูปแบบของละครเพลงประเภทร้องทั้งเรื่อง (sung-through musical) โดยไม่ผ่านบทพูดเลย (Dialog) ดังนั้น ในเรื่องความสามารถของนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทจึงต้องมีทักษะและความสามารถในการร้องเพลงค่อนข้างสูง เพราะนักแสดงจะต้องทำได้ดีทั้งการร้องเพลงและการแสดงในเวลาเดียวกัน ตัวบทจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดง เพราะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดง ซึ่งผู้ที่มารับบท “อังศุมาลิน” ก็คือ คุณธีรณัย ณ หนองคาย ซึ่งมีผลงานด้านการร้องเพลงในงานสำคัญต่างๆ เป็นจำนวนมาก สามารถร้องเพลงได้ในหลายรูปแบบ เช่น คลาสสิก ป๊อป แจ๊ส ไทยลูกกรุง และมีผลงานการร้องเพลงจากภาพยนตร์และละครเพลงต่าง ๆ ซึ่งมีคุณสมบัติตรงตามความต้องการในเรื่องนี้ คือ สามารถสื่อสาร อารมณ์ ความรู้สึก ด้วยการร้องเพลงได้ ซึ่งตรงกับรูปแบบการนำเสนอละครที่เป็นละครร้องตลอดทั้งเรื่อง (sung – through)

ส่วนคุณวรฤทธิ์ เฟื่องอารมณฺ์ ซึ่งเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย ได้มารับบทเป็น “มาก” นักแสดงนำในเรื่อง *แม่นาค เตะมะมิวสิคัล* ซึ่งเขามีความสามารถโดดเด่นในการใช้ทักษะทางการแสดงได้ดี ซึ่งก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล

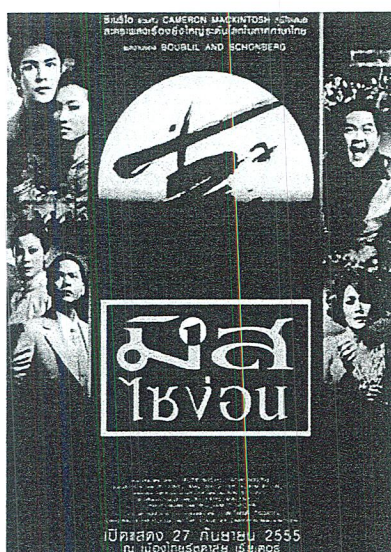
ภาพที่ 27 ธีรนัย ณ หนองคาย และ วรฤทธิ์ เฟื่องอารมณฺ์
นักแสดงนำในละครเรื่อง *แม่นาค เตะมะมิวสิคัล*

ในขณะเดียวกัน คุณสันติ ต่อวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ข้างหลังภาพ เตะมะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เตะมะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เตะมะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เตะมะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เตะมะโรแมนติก มิวสิคัล* และ *มิสไซ่ง่อน* ก็ได้อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดง ทั้งการร้อง การแสดง และการเต้น มีความสำคัญเท่าเทียมกัน แต่ขึ้นอยู่กับความต้องการของละครแต่ละเรื่องนั้นว่ามีความต้องการในด้านใดมากกว่า

“ในด้านความสามารถ คือ มิวสิคัลมัน need ศาสตร์ทั้ง 3 อย่าง หนึ่ง acting สองร้องเพลงและสามคือ dance สิ่งที่ยากที่สุด ไม่ใช่แค่ต้องได้ทั้งสามส่วนนะ แต่คือสามส่วนรวมกันให้มันเป็นธรรมชาติที่สุดให้มันเป็นหนึ่งเดียวกัน อันนี้ยากที่สุด คือถ้าทั้งสามส่วนทำได้หมด แต่สุดท้ายพอมารวมกันมันไม่ได้ มันก็ไม่เกิด

ประโยชน์ คือสุดท้ายแล้วเราต้องดูว่าทั้งสามส่วนมันรวมกันแล้ว เป็น unity เดียวกันได้หรือเปล่า ซึ่งผมคิดว่ามันยากมากที่จะหาคนที่ทำได้แบบนี้ แต่ความต้องการของละครแต่ละเรื่องก็ไม่เท่ากัน เช่น เรื่อง *แม่นาค* กับเรื่อง *มิสไซ่ง่อน* ละครเพลงเหมือนกันแต่มันไม่เท่ากัน คือ ความยากง่ายต่างกัน อย่าง *ไซ่ง่อน* จะ require มากกว่า แล้วบางคนอาจจะเสี่ยงไม่ถึง อะไรแบบนี้ มันก็ต้องดูไปตามเรื่องคือมันบอกไม่ได้ว่า standard นี้มันจะใช้ได้กับทุกเรื่อง ไม่ได้หมายความว่าคนนี้เล่นเรื่องนี้แล้วเรื่องหน้าก็ต้องได้เล่น มันต้องดูว่าแต่ละเรื่องต้องการอะไรมากกว่า แต่ละคนมีความเหมาะสมกับเรื่องไหนมากน้อยแค่ไหน เราถึงจะเอาไปจับวางได้”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

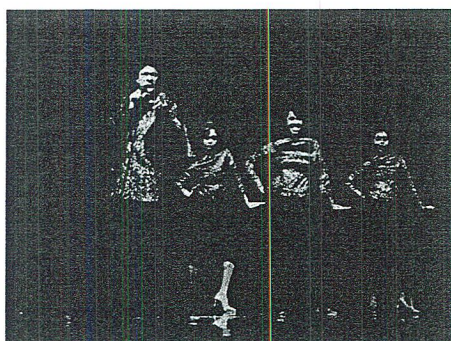
ภาพที่ 28 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่อง *มิสไซ่ง่อน*

กล่าวคือ *มิสไซ่ง่อน* ถือได้ว่าเป็นละครบรอดเวย์ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นตำนานรักเรื่องยิ่งใหญ่ระดับโลก ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มาแล้วกว่า 15 ภาษา ผ่านสายตาผู้ชมมาแล้วกว่า 35 ล้านคน และเปิดการแสดงมาแล้วกว่า 2 หมื่นรอบตามเมืองใหญ่ ๆ ทั่วโลก (ภูธเนศ หงส์มานพ, รายการโทรทัศน์ ชุด “เรื่องของเรื่อง”)

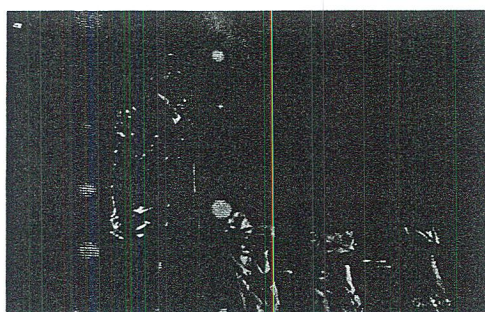
ซึ่งมีสโชนฉบับภาษาไทย ได้รับการซื้อลิขสิทธิ์มาจัดแสดงโดยบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ดังนั้น ในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีระดับตำนานของโลกเรื่องนี้จึงมีการคัดเลือกที่พิเศษ คือ มีทีมงานที่ แคเมอรอน แมคอินทอช เจ้าของลิขสิทธิ์ส่งตรงมาจากต่างประเทศ จึงทำให้คุณสมบัติของนักแสดงในเรื่องของความสามารถ รวมถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงที่จะมารับบทบาทในละครเรื่องนี้มีมาตรฐานที่สูงกว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลของไทย

“อย่างละครที่เป็นบรอดเวย์ อย่างดรีมเกิร์ลส์ มันเป็นเรื่องของคนผิวดำ range เสียงของคนผิวดำมันร้องโหดมาก เราก็มีนักร้องหลายคนที่ยังร้องสูงได้ แต่มันยังไม่ใช่ มันออกไปทางลอยๆ เพราะเรื่องนี้ก็จะ require อีกแบบหนึ่ง ต้องเป็นคนที่ร้องสูงได้ และร้องเต็มเสียง ซึ่งหายากมาก แต่โชคดีมากที่ได้พี่ปาน ธนพร ถ้าไม่ได้เขาก็เรื่องนี้ก็ทำยากจริงๆ มันต้องใช้คนที่มีความสามารถในการร้องจริงๆ”

(ดุลย์ทัศน์ วชิระจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

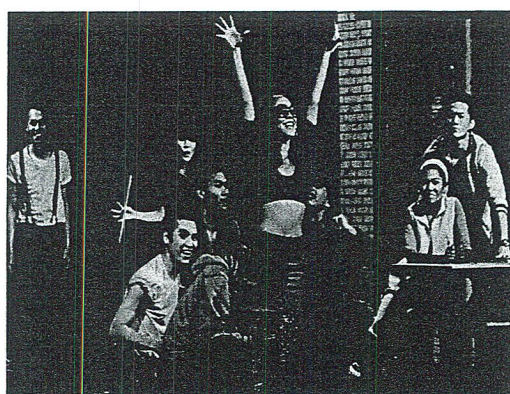
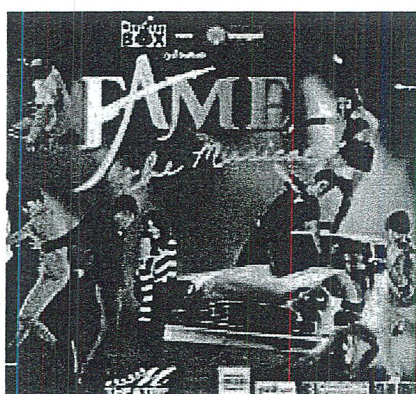
ภาพที่ 29 นักแสดงนำในละครเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ฉบับบรอดเวย์

ภาพที่ 30 นักแสดงนำในละครเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ฉบับภาษาไทย

นักแสดงในละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์นั้น ประกอบไปด้วยคุณธนพร แวกประยูร (ปาน) ซึ่งเป็นนักร้องที่มีคุณภาพและมีชื่อเสียง คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ (ลูกหว่า) มีผลงานเป็นนักร้องหญิงของวงดูบาดู เคยเป็นนักร้องของชมรมดนตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (C.U. Band) และยังมีผลงานแสดงละครเวทีเรื่องคู่กรรม เดอะมิวสิคัล, วิวาคาบาเร่ต์ เป็นต้น และคุณณัฐพัชร วิพัธครตระกูล (ปุยฝ้าย) นักร้องจากรายการเรียลลิตี้อูทู อะคาเดมี่ แฟนเทเชีย ซีซั่นที่ 4 ผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย เช่น ละครเวทีAF the musical ตอน ใจใจซัง, แม่นาค เดอะมิวสิคัล, น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล และ หนึ่งในดวงใจ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มีความสามารถและมีคุณสมบัติตรงตามที่บทยุทธศาสตร์ต้องการ

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลในหลายเรื่อง เป็นนักร้องที่ผ่านการประกวดร้องเพลงจากรายการเรียลลิตี้อย่าง Academy Fantasia หรือ KPN Music Award เช่น ในละครเรื่องเฟม เดอะมิวสิคัล ประกอบไปด้วย รฐา โกกิลานนท์ (แท็บบี้ เอเอฟ6), ณัฐริทิวไผ่งาม (นัททิว เอเอฟ5), ณัฐ ศักดาทร (เอเอฟ4), สมฤทัย พรหมจรรย์ (พริ้ง เอเอฟ5), รัชพล แย้มแสง (มิวสิค เอเอฟ4) และ ธรรมภาคย์ ซี (บี เคพีเอ็น), อลิษาเบธ สิทธิเจริญยศ (โรส เคพีเอ็น), แอริคา คัมมิ่งส์ (แอริ เคพีเอ็น) เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสามารถในการด้านการร้องเพลง การเต้น และมีความเหมาะสม ตามที่บทยุทธศาสตร์ต้องการ

ภาพที่ 31 ละครเรื่องเฟม เดอะมิวสิคัล

“อย่างนักแสดงที่มาจาก AF เขาก็มีความสามารถทั้งการร้องและการแสดง คือเขามีพื้นฐานอยู่บ้าง เพราะเขาก็ได้เรียนการแสดง เขามีครู acting ตอนอยู่ในบ้าน ที่สอน basic acting จริงๆ เพราะฉะนั้น เด็กๆ พวกนี้จะมีพื้นฐานดีพอสมควร แล้วตอนที่เรานำมาเราก็เลือกคนที่ character ใช้อยู่แล้วส่วนหนึ่งและเขาก็มีพื้นฐานมาอยู่แล้วจากในบ้าน เพราะฉะนั้น ความอดทนเขามี เขาถูกฝึกมาสูงมาก ทำงานหนักได้ซึ่งตรงนี้สำคัญ”

(สุวรรณี จักรวรรฐ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ในส่วนของผู้แสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ก็เช่นเดียวกัน ปัจจัยในเรื่องของความสามารถก็เข้ามามีส่วนสำคัญในการคัดเลือกด้วย

“อย่างรัดเกล้านี่ คือ แทบจะไม่ต้อง cast เลย เราดูในความสามารถของเขาอยู่แล้ว เขาเป็นคนที่ครบทั้ง 3 อย่างอะ พี่ญาติก็เหมือนกัน เขาเล่นมาหลายเรื่อง แล้วเขาเป็นลูกของศิลปินแห่งชาติ สาขาคณตรีไทย คือเขาก็สามารถที่จะร้องได้”

(ดุริยทัศน์ วชิระจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

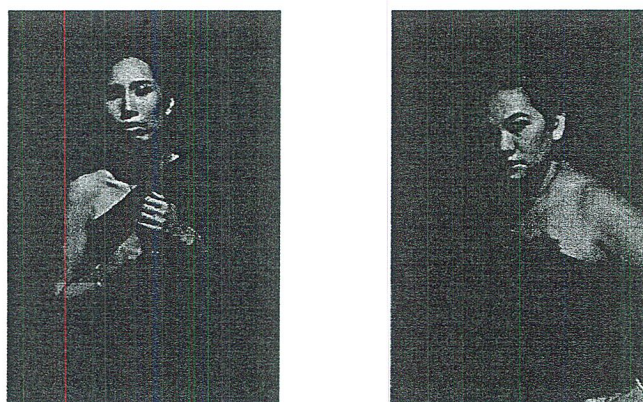
“พี่รัดเกล้า พี่เอ๋ นรินทร์ คุณโย ญาติ ส่วนใหญ่พวกนี้เรารู้ว่าเขาทำได้ อย่างพี่โย เขาเคยเล่นละครร้องแบบไทยๆ มาก่อนด้วย”

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

รัดเกล้า อามระดิษ มีผลงานเพลงที่เป็นที่รู้จัก และถือได้ว่าเป็นศิลปินหญิงสุดยอดเยี่ยมระดับแนวหน้าของประเทศไทย มีความสามารถด้านการร้อง การแสดง และนาฏลีลา เรียนการเต้นบัลเล่ต์ และเป็นนักร้องของชมรมดนตรีสากลสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (C.U. Band) เธอศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในด้านการแสดงเธอได้แสดงละครให้กับภาควิชาศิลปการละคร และผ่านการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลมาแล้วมากมาย

ในส่วนของญาณี ตราโมท เป็นที่รู้จักอย่างดีจากงานแสดงทั้งทางภาพยนตร์และโทรทัศน์และใน ด้านของนรินทร์ ณ บางช้าง เป็นที่รู้จักอยู่แล้วในฐานะนักร้อง และเธอเป็นลูกสาวของ ช.อ้น ณ บางช้าง นักดนตรีชื่อดังของไทย นอกจากนี้ ยังเคยร่วมแสดงในละครเวทีเรื่อง "สุพรรณอันยิ่งใหญ่" จากกลุ่มละครสองแปดรับบทเป็น "อัลดอลซ่า"

จะเห็นได้ว่า นักแสดงที่กล่าวมานี้ เป็นนักแสดงที่มีทักษะในด้านการร้อง การแสดงและ มีความสามารถและมีความเหมาะสมกับบทบาทในละคร ซึ่งปัจจัยในเรื่องของความสามารถของ นักแสดงจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการคัดเลือกนักแสดงประกอบ

ภาพที่ 32 รัตเกล้า อามระดิษ และนรินทร์ ณ บางช้าง นักแสดงประกอบ
ในเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 33 รัตเกล้า อามระดิษ และญาณี ตราโมท รับบทเป็น แม่และพ่อ ของ “นาค”
ในละครเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล

แม่นาค เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นละครเพลงที่มีการดำเนินเรื่องด้วยการร้องเพลงของตัวละคร โดยไม่ผ่านบทพูดเลย (Sung - Through Musical) ดังนั้น ในเรื่องของความสามารถของนักแสดงจึงต้องการนักแสดงที่มีทักษะการร้องที่ดี นอกเหนือจากความสามารถทางการแสดง

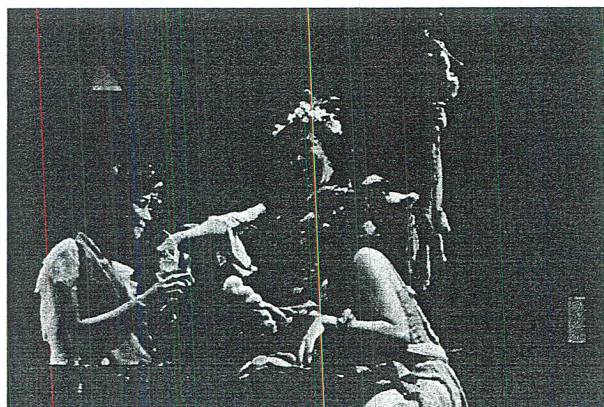
คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ยังได้อธิบายไว้ตรงกันว่า นักแสดงประกอบจะคัดเลือกจากผลงานที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักแสดงที่มีความสามารถและผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย

“อย่างพี่เหมียว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) ร้องเพลงไม่เพราะนะ แต่เวลาร้องแล้วคนรักเขา เพราะอะไรล่ะ เพราะมันเกิดจากการที่เขาเล่นดี นั่นแหละ คือไม่ต้องร้องเพราะจับใจทุกคน แต่สามารถสื่อสารได้มากกว่า”

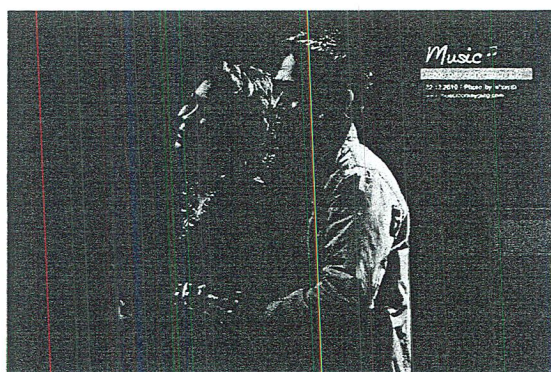
(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“นักแสดงตัวรอง แต่มีชื่อเสียงหน่อย เราก็จะเชิญมา อย่างเช่น ครูอ้วน มณีสุข เราเล็งไว้แล้วว่า อยากเอาคนนี้มาเล่นเราก็จะเชิญมา cast เพราะในเรื่องความสามารถด้านการร้องของเขานี้ ไม่ต้องพูดถึง”

(วัชร แววมุณินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ภาพที่ 34 ปวันรัตน์ นาคสุริยะ (คนกลาง)นักแสดงประกอบในเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ
เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ภาพที่ 35 มณีนุช เสมรสุต นักแสดงประกอบจากเรื่อง
กว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล

ดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้น ปวันรัตน์ นาคสุริยะ เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็น
ที่รู้จักอยู่แล้ว รวมทั้งมีผลงานทางการแสดงมาแล้วมากมาย ดังนั้น ในเรื่องของทักษะและ
ความสามารถทางการแสดงจึงเป็นคุณสมบัติและเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ได้รับการคัดเลือก
เพื่อมาสมทบบาทเป็นตัวละครดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม ส่วนมณีนุช เสมรสุต ก็มีชื่อเสียงและ
มีความสามารถในเรื่องของการร้องเพลง ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

1.2.3 ความเป็นที่นิยมในสังคม

ปัจจัยในเรื่องของความเป็นที่นิยมในสังคม ถือได้ว่าเป็นเหตุผลที่สำคัญต่อการสร้างสรรค์งานผลงานของบริษัทผู้ผลิตละครเวที และเป็นปัจจัยสำคัญที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องต่อการคัดเลือกนักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ เนื่องจากตัวนักแสดงนำเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะส่งผลถึงความสำเร็จของการแสดง กล่าวคือ นักแสดงนำจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้ รวมถึงเรื่องราวได้จากการขายบัตร และรายได้จากผู้สนับสนุนละคร ที่ผู้ผลิตต้องคำนึงถึงต้นทุนและผลกำไรในการผลิตด้วย

“เรื่องของการตลาด มีผลแน่นอน มาเป็นข้อแรก ๆ เลย เพราะเราไม่ได้เปิดการแสดงแค่ 10 รอบหรือ 12 รอบ แต่เราเปิด 30-40 รอบ เพราะฉะนั้นเราต้องเอาคนที่ขายได้ และต้องขายได้มากด้วย”

(ฤดีภัฏ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ละครเวทีบ้านเรา มันมีความเป็นธุรกิจด้วย มันไม่ใช่ละครในรั้วมหาวิทยาลัย หรือละครการกุศล จริงๆ มันก็จะต่างกัน คือถ้าเป็นละครการกุศลทำขึ้นในวาระพิเศษอะไรก็แล้วแต่มันก็จะมีความพร้อมในการเข้าร่วมการลงทุนแบบหนึ่ง การเลือกก็จะเป็นแบบหนึ่ง แต่อันนี้พอเป็นธุรกิจละครเวทีจริงๆ สิ่งหนึ่งที่มันจะต้องคิดคู่กันไป คือ นักแสดงที่มีพลังในเรื่องของการดึงดูดคนดู เฉพาะในบ้านเรานะ ที่ถือว่าจำเป็น แต่ว่ามันไม่ใช่ทั้งหมด มันก็ต้องควบคู่ไปกับความสามารถของเขาด้วย เพราะละครเวทีเป็นกิจกรรมบันเทิงที่คนดูน้อยที่สุดในประเทศนี้ถ้าจะว่าไปแล้ว เพราะฉะนั้นอะไรที่จะไปกระตุ้นให้เขาสนใจอยากมาดูก็คือ นักแสดง ความที่ธุรกิจมันเป็นอย่างนี้ มันทำไปแล้วถ้ามันไม่คุ้ม เช่น เรื่องนี้นำแสดงโดย นายพิเชฐ ใครละ

ต้องมาป็นี้อีกว่าเขาเป็นใคร มันไม่ได้ไง มันก็เลยต้องเป็นเงื่อนไขแบบ
นี้ไงธุรกิจบ้านเรา"

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

"ต้องยอมรับว่าการทำละครเวทีของบริษัทเรามันเป็นงานที่
เป็นแบบพาณิชย์ศิลป์ หมายความว่ามันไม่ได้เป็นงานเพื่อศิลปะเพียง
อย่างเดียว คือ ถ้าเทียบกับงานของสถาบันการศึกษา มันก็สามารถที่จะ
จะเป็นใครก็ได้ที่เหมาะสมกับบทนั้น อาจจะไม่ต้องมีชื่อเสียงก็ได้เป็นนิสิต
นักศึกษาที่มีความสามารถ และ character ตรงกับบทนั้น อะไรแบบนี้
แต่เมื่อเราทำงานในวงกว้างขึ้น เรามีการขายบัตร มีการขาย
สปอนเซอร์ มีความเสี่ยงในเรื่องของผลกำไรและการขาดทุนเข้ามา
เพราะฉะนั้น เวลาเราคัดเลือกนักแสดง นอกเหนือจากความสามารถ
ที่ตรงกับบทแล้ว เราต้องดูว่าเขามีจุดขาย ในการที่จะสามารถเรียกคน
มาดูได้ด้วยหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน ยังไง เออพอเปิดมาแล้วแบบ
นักแสดงคนนี้ฉันอยากดูจังเลย คนนี้มีแฟนเยอะ คนนี้มีเสน่ห์ตรงนี้
ซึ่งอันนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งในองค์ประกอบที่เราจำเป็นต้องนำมาใช้ในการ
พิจารณานอกเหนือจาก character ตรงแล้ว ความสามารถได้แล้วด้วย
เหมือนกัน อย่างนักแสดงที่มาจาก AF ส่วนหนึ่ง ก็คือ เหตุผลทาง
การตลาดอย่างที่พูดไปตอนแรกๆ คือเขามีแฟนคลับ แน่่อนว่าแฟน
คลับเขาก็ต้องติดตามผลงาน มาดู มาให้กำลังใจ มาซื้อบัตรชม
ไปบอกต่อกัน อะไรแบบนี้ มันก็เป็นเหตุผลของการสร้างกระแสได้"

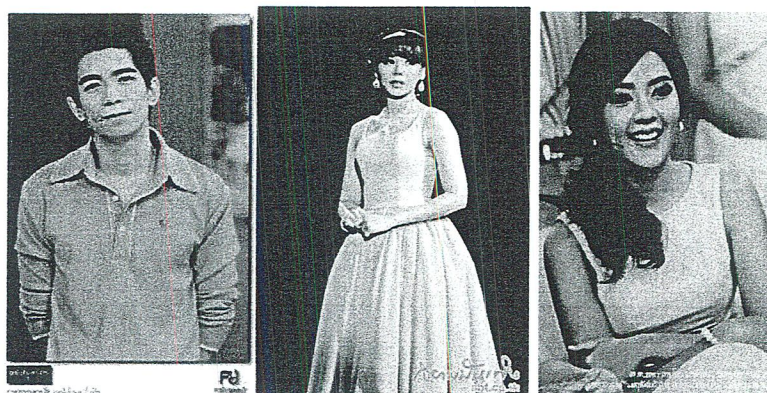
(วัชร เวววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

จากตัวอย่างข้างต้นที่ได้จากการสัมภาษณ์คุณวัชร เวววุฒินันท์ ก็คือ ละครเวทีเรื่อง
กว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล ที่มีพิษณุ นิมสกุล (บอย เอเอฟ2) และรัชพล แย้มแสง
(มิลิค.เอเอฟ4) และละครเวทีเรื่องหนึ่งในดวงใจ สุนทราภรณ์ เดอะ มิวสิคัล ที่มีนิภาภรณ์ จิติน

การ (ชานี เอเอฟ6), วันธงชัย อินทรวัตร (ดอล เอเอฟ4), ณัฏฐพงษ์ วิชาญครดระกุล (ปุ๋ยฝ้าย เอเอฟ 4) เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มีความสามารถและมีทักษะในการร้องเพลง ที่ดีอยู่แล้วส่วนหนึ่ง รวมทั้งเป็นกลุ่มที่เป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจของวัยรุ่นจึงทำให้เป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

ภาพที่ 36 พิษณุ นิยมสกุล และคุณรัชพล แยมแสง กว่าที่จะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 37 วันธงชัย อินทรวัตร, นิภาพรณัฐิธิธนาการ และณัฏฐพงษ์ วิชาญครดระกุล จากเรื่อง
หนึ่งในดวงใจ สุนทราภรณ์ เดอะ มิวสิคัล

นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้เหตุผลถึงปัจจัยเรื่องความเป็นที่นิยมในสังคมที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลไว้อีกหลายท่าน ดังนี้

“การเลือกนักแสดง ยังไงเราก็ต้องคำนึงถึงการขายเป็นหลัก คือเราทำละครโรงใหญ่ มันจำเป็น คือเราก็อยากให้คนมาดูเยอะๆ การขายมันก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญ”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

“ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง ปัจจัยหลักเลย คือหน้าหนังสือ เรื่องการขายของ ถ้าพี่ไม่ต้องคิดถึงเรื่องการขายของนะ พี่จะเอาเด็ก ที่ไหนมาเล่นก็ได้ แต่นี่มันต้องดึงคนดูเข้ามาต้องไปขายของด้วย ไปขายสปอนเซอร์ด้วย เพราะถ้ามันไม่มีอย่างนี้มันจะ cast ง่ายขึ้น เยอะ คือคนนี่เหมาะเล่นเลย อะไรแบบนี้ แต่บางทีมีคนที่เหมาะสมแต่ไม่เป็นที่รู้จักก็ไม่มีคนดู”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“การคัดเลือกมันจะต้องคิดสองอย่างในเวลาเดียวกันไปด้วย ก็คือ ในเรื่องของการขาย กับความเหมาะสม คือมันคิดสองอย่างไว้เลยว่า เหมาะกับบทไหมแล้วก็ขายได้ไหม คือถ้าเป็นดาราเราก็จะเรียกให้เขามาลองอ่านบท ลองทำexercise บางอย่าง ลองร้องเพลงซึ่งในกระบวนการนี้ นอกจากผู้กำกับ คนเขียนบทแล้ว ก็มีproducer อยู่ด้วย เขาก็จะคอยดูเรื่องของว่าตอนนี้คนนี้อยู่ใน position ไหนในตลาด ขายยังไง เป็นแม่เหล็กพอไหมในการที่จะดึงคนดู มีแฟนคลับพอไหม อะไรแบบนี้”

(ดำเกิง รัฐะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“ดูปัจจัยด้านการตลาดด้วย คือ เขาขายได้ไหม ถ้าเขาเล่นดีมาก แต่ในเนมไม่มีใครรู้จัก มันก็ยาก คือถ้าละครขายบัตรไม่ได้เลย มันก็ไม่ได้ อย่างพี่จะจำ เขามา cast บทเมขลา เพราะเขาอยากลองเล่น

อะไรใหม่ๆ ดูบ้าง แต่พอมาเทียบกับฟิฟุญึง มันก็ชัดเลยว่าใครเหมาะ กับบพไหนมากกว่าจริงๆ เขาเล่นได้แต่ฟิฟุญึงเขาดูเหมาะมากกว่า แล้วก็ด้วยกระแสการตลาดด้วย ความแรงในตอนนั้น ฟิฟุญึงเขากำลัง มาไง ก็เลยเหมาะกับบพนี้และก็ได้ไป”

(เมธาวิ เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

“ตัวนักแสดงนำ เราคัดเลือกมาจากเสียงก่อนเราคิดหลาย เรื่องนะ ถ้าจะพูดจริงๆ แล้ว คือในแง่ของคนลงทุน แ่งของสปอนเซอร์ เขาก็จะเข้ามามีส่วน ยุคตัวอย่างเช่น สปอนเซอร์เป็นไทยประกันชีวิต แต่ตัวนักแสดงเป็น presenter ให้กับเมืองไทยประกันชีวิต อยู่อย่างนี้ เอามาได้ไหมมันจะเหมาะไหมก็ต้องดูตรงส่วนนี้ด้วย ความมีชื่อเสียง เงื่อนไขทางการตลาด พอเราขึ้นโปสเตอร์คนจะอยากดูหรือไม่อยากดู ก็ตรงที่เอาใครมาเล่นนะ ถูกไหม”

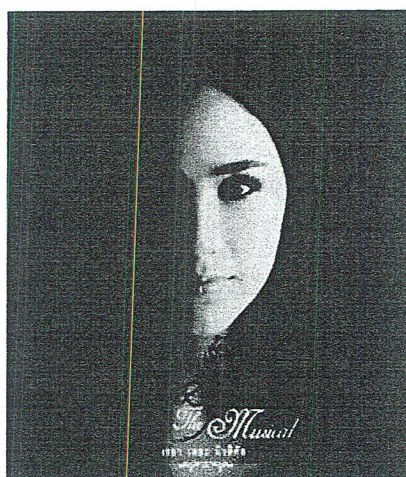
(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

จากการสัมภาษณ์คุณคุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล ก็ได้ให้ข้อมูลไว้ตรงกันว่า เรื่องปัจจัยทางการตลาดมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการคัดเลือกนักแสดง เพราะส่งผลต่อคนที่จะมาชมการแสดงด้วย

“สิ่งที่สำคัญมากที่สุด คือ ตัวชมพู เราโทรหาเขาก่อนที่เรา จะเริ่มทุกอย่าง และเขาก็ตอบตกลงตอนนั้นเลย ทันทีที่เขาตอบตกลง ทุกอย่างรันได้แบบเร็วมาก เพราะว่าเรารู้ว่า เมื่อนางเอกเป็นเขาก็ปิด ประชูดขาดทุนไป 80% แล้วจริงๆ คนก็มาดูเขานะ เพราะว่าละครเวที ทุกที่ที่เป็นละครเพื่อการค้าคนก็อยากจะมาดูตัวเอก มาดูว่าใครมารับ บทเอก อย่างเช่นในบรอดเวย์ใครมารับบทเป็นEvita คนใหม่ หรืออย่าง เอरिकก็ มาร์ติน มารับบท Che Guevara อย่างนี้ คนก็อยากมาดูไง

ผมว่าเรายาก็เป็น pattern เดียวกับละครบรอดเวย์ ที่ต้องการมีดารานำ
เป็นดาราทองเพื่อการค้าอย่างเต็มรูปแบบ”

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

ภาพที่ 38 โปสเตอร์ละครเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล รับบทโดย

อารยา เอ ฮาร์เก็ต

เนื่องจากละครเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย
บทประพันธ์ของ ถ้ายเถา สุจริตกุล เรื่องดอกส้มสีทองและได้รับการสร้างเป็นละครโทรทัศน์มาก่อน
รับบทโดยอารยา เอ ฮาร์เก็ต ซึ่งถือได้ว่าเป็นละครที่โด่งและพูดถึงกันในวงกว้างจนเป็นกระแสที่
เกิดขึ้นในสังคม ดังนั้น เมื่อถูกนำมาสร้างในรูปแบบละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น ทางทีมงานจึง
ต้องการให้ตัวนักแสดงนำในบท “เรยา” ยังคงเป็นอารยา เอ ฮาร์เก็ต เช่นเดิม เนื่องจากเป็นนักแสดง
ที่มีชื่อเสียง ได้รับความนิยม และมีผู้คนให้ความสนใจอย่างมาก รวมทั้งมีภาพความเป็นตัวละคร
“เรยา” ที่ทำให้คนจดจำได้อีกด้วย

นอกจากนักแสดงนำแล้ว ในส่วนของนักแสดงประกอบ ปัจจัยเรื่องการตลาดก็มีส่วนสำคัญ
และส่งผลต่อการคัดเลือกด้วยเช่นกัน

“มิวสิกัลเมืองไทยบางทีมันเกิดจากหน้าหนัง ว่าเรื่องนี้ น่าดู
รีเปล่า เช่น การที่มีพี่ที่อปเข้ามาทุกคนก็จะคิดว่า เรื่องนี้จะต้องตลก
ต้องสนุก ต้องมีช่วงยิม อะไรแบบนี้”

(ธัญวัญ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“ปัจจัยที่ส่งผลต่อการคัดเลือก การตลาดสำคัญนะ อย่างตัว
พี่แหวน (จูติมา) เขาก็มีแฟนเพลงของเขา ที่ติดตามผลงานไง”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 39 ดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบเรื่อง *AF the Musical* ตอนใจใจซัง

ภาพที่ 40 จูติมา สุตสุนทร รับบท "วิภา" แม่ของนางเอก นักแสดงประกอบเรื่อง

รักเธอเสมอ เดอะมิวสิกัล

1.2.4 มีเวลาในการซ้อม

ปัจจัยในเรื่องของเวลาในการซ้อมของนักแสดง กล่าวคือ ละครเวทีประเภทมิวสิคัลทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์มีความต้องการในเรื่องเวลาค่อนข้างมาก เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลมีประเด็นสำคัญอยู่ที่การแสดงเป็น การแสดงสดในทุกรอบ จึงต้องมีความต่อเนื่องของการแสดงนานระยะเวลาหนึ่ง ทุกอย่างไม่สามารถแก้ไขได้ ณ ช่วงเวลานั้นที่กำลังทำการแสดงอยู่ ซึ่งจำเป็นต้องมีความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้น จึงต้องอาศัยความแม่นยำ ความเข้าใจ ความพร้อมเพรียง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯลฯ เวลาในการซ้อมจึงมีความสำคัญต่อนักแสดง เพราะฉะนั้น การคัดเลือกนักแสดงนำจึงต้องมีปัจจัยในเรื่องของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง

“ปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้อง คือ เรามีเวลาซ้อมกับเราไหม ถามว่า เขาสนใจมาทำงานหนัก ซ้อม 4-5 เดือนหรือเปล่า ถ้าเขาไม่มีเวลาซ้อม สำหรับพี่นะพี่ไม่เอาเลย เพราะถ้าเอามาแล้วตายด้วยกันทั้งหมด ไม่เกิดประโยชน์ เพราะฉะนั้น คนที่มาเล่นละครของพี่ คือคนที่ใจรัก และ อยากมีประสบการณ์ตรงนี้ ซึ่งบอกได้เลยว่า คนเหล่านี้มีไม่มากนัก ถามว่าเรามีเวลามาซ้อม 4 เดือนไหม ไม่มี มันก็จบไปถึงแม้ เขาจะอยากเล่นแต่ถ้าไม่มีคิว อย่ามาเลย”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“การซ้อม เรามีเวลาซ้อมกับเรามากแค่ไหน เขา devote ตัวเองมากแค่ไหน กับงานชิ้นนี้ แน่แน่นอนว่าละครเวทีมันไม่ใช่แค่เรื่อง ทักกะว่าคุณเก่ง แต่มันเป็นเรื่องของความทุ่มเท”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“เวลา เป็นปัจจัยสำคัญ เพราะการทำละครเวทีมัน need เวลามากๆ และมันก็ต้องการการทำงานเป็นทีมสูง เพราะฉะนั้นถ้า

นักแสดงหรือทีมงานมีเวลาให้เราได้ มันจะทำงานกันได้อย่างเต็มที่ เรื่องของเวลา ถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากๆ เพราะฉะนั้นคนที่จะมา ร่วมงานกับเรา เราจะบอกเลยว่าต้องมีเวลานะเพราะถ้าคุณไม่มีเวลา เต็มที่ คุณเท่ากับฆ่าตัวตายบนเวที เพราะในขณะที่คนอื่นเขาเล่นได้ เขาร้องได้ เขามovement ได้ แต่พอถึงบทคุณมันจะเห็นเลยว่ามัน แตกต่างนะ"

(วัชร แวรุดินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

"คือแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเร็ว บางคนช้า แต่มันต้องใช้ เวลา เพื่อให้มันค่อยๆ blend หากันบางคนกว่าจะได้จะจนนาที่ สุดท้าย ไปเจอ ไปค้นพบจริงๆ ตอนอยู่บนเวทีแล้วก็มี เพราะฉะนั้น การซ้อมเป็นสิ่งสำคัญ ซ้อมเยอะๆ เยอะๆ จนในที่สุดมันก็จะถึงเวลาที่ มันต้องเปิดรับกัน"

(สุวรรณดี จักราวรรุ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

"เรื่องที่พี่อยากจะบอก คือ เวลาทำงานจริงกับทำงานใน มหาวิทยาลัยมีหนึ่งเรื่องที่ต้องConcernมันนิดหนึ่ง คือเรื่องคิว การทำงาน เวลาที่เราทำงานในมหาวิทยาลัยเราจะไม่เคยเจอปัญหา เรื่องนี้ว่า นักแสดงเลือกมาแล้วไม่มีเวลาซ้อม ที่มหาวิทยาลัยทุกคน มีเวลา รุ่นพี่ รุ่นน้องทุกคนมาซ้อมให้ แต่พอมาทำงานจริง ความเป็น จริงแล้วปัญหาเรื่องคิวก็จะมีผล พี่จะดูเรื่องคิวด้วย การคัดเลือก ก็จะมีผล ดูคิวของเขาที่มีให้เรา บางคนเขาทำงานประจำ เขาก็จะไม่ มีเวลาไม่มีคิวให้เรา ก็ไม่สามารถเหมือนกัน"

(ฤดีภัญ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

"การ cast ทั้งหมดมันจะต้องเป็นหนึ่งเดียวกันหมด คนนี้อาจจะดีกว่าคนนี้ แต่ทุกคนทั้งหมด ไม่ว่าจะตัวเอกหรือ ตัวรองหรือ ensemble ต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้ได้ อาจจะมีคนที่โด่ๆพอดโด่ก็ต้องเรียกมาตีแล้วว่ามันไม่ได้ เพราะมันออกนอกพวก บางครั้งถึงจะตีเข้ายังงั้นมันก็มีผิดพลาดอยู่ดี ซึ่งคนไหนด้วยคนนั้นก็ต้องยอมให้เยอะกว่าคนอื่น สิ่งที่ยอมมาบางทีก็หลุดเหมือนกัน เพราะมันต้องจำหลายอย่าง ช่วงที่เข้าซ้อมเวทีมันถึงต้องซ้อมหนักๆ"

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยในเรื่องของเวลานั้น ถือได้ว่าเป็นความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น เป็นงานที่รวบรวมศิลปะและศาสตร์ในทุกแขนง ทั้งศิลปะการแสดง การขับร้อง ดนตรีและนาฏศิลป์ งานออกแบบฉาก แสง เสียง เสื้อผ้า ระบบบริหารจัดการ ฯลฯ ซึ่งทำให้มีลักษณะของ "ศิลปะร่วม" ที่จะต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน ดังนั้น เวลา จึงเป็นปัจจัยที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

1.2.5 อุปนิสัย

ในเรื่องของอุปนิสัย เป็นปัจจัยที่ประกอบไปด้วยรายละเอียดหลายๆอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ผลิตละครใช้เป็นส่วนหนึ่งในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากการสร้างสรรค์ละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของคนจำนวนมาก อาศัยความร่วมมือและร่วมใจกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้น ทุกคนจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน อุปนิสัยจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดง เช่น มีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ หุ่มเท อดทน เสียสละ ไม่มีอีโก้ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เคารพผู้อื่น ฯลฯ ซึ่งจากการสัมภาษณ์มีหลายท่านได้ให้ข้อมูลไว้ตรงกัน ดังต่อไปนี้

"อุปนิสัยสำคัญ คือก็ต้องเป็นคนดี คนน่ารัก พยายามทำงานกับคนดีไม่พยายามทำงานกับ star ที่แบบฉันทเก่ง อะไรแบบนี้ ต้องไม่ติด

ยี่ห้อตัวเอง นักแสดงต้องนิสัยดี ไม่คิดว่าตัวเองเป็นดาราดัง น่ารักกับทีมงาน นิสัยมาเป็นอันดับแรก พี่รู้สึกว่าคุณที่นิสัยดีเขาก็จะทำดี คือถ้าเก่งมากๆ แต่นิสัยไม่ดีพี่ก็ไม่อยากยุ่งกับเขา เพราะมันเหนื่อย ทุกคนเหนื่อย ทีมงานก็เหนื่อย คือ เราจะเลือกคนที่เราดูแล้วว่า คนอื่นจะรักเขาได้”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“พี่ไม่ชอบพวกที่มี brand name มาด้วย ไม่ชอบ พวกที่แบบมาอย่างนี้ จะเล่นอย่างนี้ เรื่องความเป็นตัวเอง เขาคิดว่าเขาเป็นนักร้อง เขาก็จะร้องของเขาแบบนี้ แต่ความเป็นมิวสิคัลมันไม่ได้ร้องแบบนั้นไง มันมีวิธีอีกแบบหนึ่ง อะไรแบบนี้ คือ นักแสดงมันต้องทำตามใจหยิได้ ต้องมีความรับผิดชอบ มีระเบียบ วินัย”

(ดำเกิง รัฐะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“เรื่องอุปนิสัยสำคัญนะ คือต้องมีวินัย อดทน จะมาเป็น Diva อยู่ไม่ได้ ต้องเคารพคนอื่น สำคัญที่สุดคือการเคารพคนอื่น เพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องมารวมกันหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นถ้าคุณไม่เคารพคนอื่น คุณก็จะมีใครชอบ แล้วมันก็จะทำให้ความสัมพันธ์มันไม่ลงตัว”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“นักแสดงบางคนเก่งมากทุกอย่าง แต่ว่าวินัย ไม่มี ก็เท่านั้น ไม่มีประโยชน์”

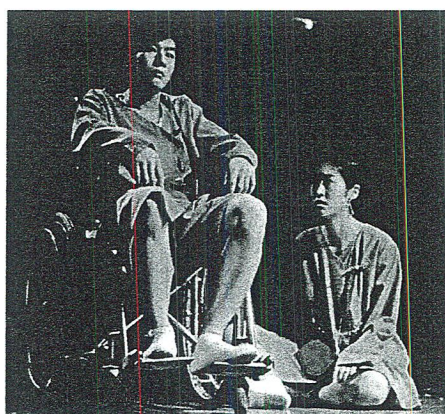
(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ถ้าจะพูดจริงๆ แล้ว อย่างตอนเรื่องรักเธอเสมอ ก็มีดาราคคนหนึ่งมา audition แล้วตัวเขาเองก็มีปัญหา คือเขามีข่าวแรงเหมือนกันตอนนั้น ทุกคนก็ไม่เอาเขา ไม่กล้าเสี่ยง”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือถ้าเอาคนที่สังคมเขาเกลียดคนนี้มากที่สุดเลย คนดูไม่มีทางดูเด็ดขาด มันก็เอามาไม่ได้นะแต่ถ้ากลางๆ แต่มีคะแนนบวกในแง่ของ public น้อยก็ดี จากนั้นต้องเล่นดี ต้องมีเวลาซ้อม ทุ่มเทเท่านั้นเอง พี่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือความตั้งใจ กับโอกาสที่เราจะ给他 อย่างโทนี่ กับ ยิปโซ เขาไม่เคยเล่นละครเวทีมาก่อนเลย แต่ด้วยความตั้งใจและความน่ารักของเขา มันก็ทำให้เรายอมก้าวข้ามรายละเอียดซึ่งถ้าพูดจริงๆ ก็คือเขายังทำได้ไม่ได้นัก โดยคุณภาพของเนื้องานเขาก็ร้องเพลงสั้นๆ ร้องไม่ได้ แต่เราเห็นความตั้งใจเขา เราก็คิดว่าเอาตรงนี้มาทดแทน ใช้การแสดงออกอย่างจริงจัง ซึ่งตรงนี้ในแง่คนทำ เราคิดว่าด้วยตัวเนื้อเรื่อง มันไม่จำเป็นต้องร้องเพลงเพราะมาก เราก็มีเหตุผลให้กับตัวเองอย่างนี้ ที่จะยอมรับตรงนี้ได้”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 41 โทนี่ รากแก่น และรมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (ยิปโซ) นักแสดงนำจากเรื่องหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล

จากการสัมภาษณ์คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้เขียนบทและผู้กำกับการแสดงละครเวที เรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายถึงปัจจัยในเรื่องอุปนิสัย และได้ยกตัวอย่างไว้อย่างละเอียดว่า นักแสดงนำในละครเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ทั้งสองคน คือ คุณโทนี่ รากแก่น และ คุณรอมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (ยิปโซ) นั้น เป็นนักแสดงวัยรุ่นที่เป็นที่รู้จักและผ่านงานแสดงมาแล้วพอสมควร แต่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล แต่มีคุณสมบัติในเรื่องของอุปนิสัยซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งในการคัดเลือกนักแสดง

1.2.6 ทักษะ

ทักษะ ในที่นี้รวมถึง ความคิด มุมมอง การเปิดรับ พร้อมจะเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการทำงานร่วมกันเนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของหลายฝ่าย ต้องอาศัยการสื่อสารกัน ดังนั้น ทักษะจึงมีผลต่อการทำงานร่วมกันเป็นอย่างมาก เพราะทัศนคตินั้นมีอิทธิพลต่อการกระทำต่าง ๆ ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน ซึ่งก็จะส่งผลต่อการสร้างสรรค์งานที่ดี และความพยายามที่จะแสดงศักยภาพภายในตัวเองออกมา โดยจากการเก็บข้อมูลมีผู้ให้สัมภาษณ์ถึงเรื่องทัศนคติไว้ตรงกันหลายท่าน ดังต่อไปนี้

"นักแสดงต้องมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน เพราะเราต้องทำงานเป็นทีมเพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องรวมกันหมดทุกอย่าง มันต้องรับส่งกันหมด ถ้าคุณมีทัศนคติที่ดีต่อกัน การทำงานมันก็สนุกไปด้วย มันก็จะเร็ว สามารถที่จะไปได้เรื่อยๆ การตีความจะลึกลงไปอีกได้นะ คือมันเป็นความสนิทกัน เพราะถ้าทัศนคติไม่ดี มันจะโดดจะไม่เข้ากับคนอื่น คือไม่สามารถที่จะ built relationship กับคนอื่นได้ หรือสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้ พอสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ได้ ตัวเองก็จะแค่อะไรของตัวเองให้รอด มันก็จะไม่มีการรับส่งกัน"

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“คือทัศนคติ มันเป็นเรื่องของความเชื่อใจ เหมือนกับอยู่กับเพื่อนสนิท เป็นมิตรกัน พร้อมที่จะให้กัน อันนี้สำคัญมากๆ ถ้าทัศนคติไม่ดีแล้ว มันก็ไม่เอาคนอื่น เพราะจะเอาแต่ตัวเรา เอาตัวเองให้รอด มันก็ไม่ได้”

(สุวรรณี จักรวรรฐ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“วิธีคิดก็สำคัญมาก ทัศนคติสำคัญมากในการทำงาน ต่อให้เก่งมากแต่ทัศนคติไม่ดีก็เท่านั้น ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากจะไม่ทำให้ตัวเองดีขึ้นแล้วยังส่งผลกระทบต่อคนอื่นด้วย เพราะสุดท้ายแล้วมันเป็นทีมไง ละครเวทีมันต้องเป็นทีมมากๆ มันไม่ใช่ว่า ไลน์เล่นได้ เอาตัวรอดคนเดียวมันไม่ใช่ เพราะเวลาเล่นใน scene มันต้องเล่นกับคนอื่นอีกเป็น 10 คน คนที่ต้อง take ความรู้สึกบางอย่างจากเขาแต่มันไม่ give มาให้แล้วเขาจะเล่นยังไง”

(สันติ ต๋อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ทัศนคติ เป็นสิ่งที่เราต้องพูดคุยกันก่อน บางครั้งคนที่ เคยทำละครเวทีมาก่อนกับคนที่ไม่เคยทำ แนวทาง ความคิด มันมีความจำเป็นที่จะต้องไม่ขัดแย้งกัน ถ้าเราจะทำงานอะไรสักชิ้นหนึ่งแต่ความคิดมันไม่ไปในทางเดียวกัน ไม่มีทางที่งานจะสำเร็จ เพราะฉะนั้นทัศนคติโดยรวม มันก็ต้องมีการพูดคุย ถามไถ่ มุมมองกัน”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

2.1 กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษากระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงเป็นไปในลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ มีขั้นตอนหรือวิธีการในการคัดเลือกแบบเดียวกัน แต่สำหรับการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลจะมีรายละเอียดมากกว่าการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ เนื่องจากต้องการนักแสดงจำนวนมากที่มีบุคลิกลักษณะที่หลากหลาย มีความเหมาะสม และมีความสามารถในหลายๆ ด้าน โดยสามารถอธิบายตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

2.1.1 การวางแผนงาน

เป็นขั้นตอนแรกของการทำงานทั้งหมด และเป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ซึ่งขั้นตอนการวางแผนงานนี้เป็นไปเพื่อทราบถึงรูปแบบแนวทาง และทิศทางของเรื่องว่าจะนำเสนอออกมาอย่างไร ซึ่งจะส่งผลถึงการคัดเลือกคณะผู้แสดงต่อไป ว่าจะต้องมีจำนวนทั้งหมดเท่าไร จะต้องมีความสามารถ และคุณสมบัติอะไรบ้างที่เหมาะสมกับเรื่องนั้นๆ

“อย่างแรกเลยจำนวนคน เราก็ต้องมาตีโจทย์อีกว่า scene หนึ่งต้องการเท่าไร พี่ก็ตั้งหลักจาก scene ที่ใหญ่สุดก่อน แล้วเราต้องดูองค์ประกอบ production ว่ารูปแบบเป็นยังไง แฟนตาซี เต็มรา หรืออะไรยังไงเราก็จะรู้แล้วว่า เขาจะต้องมีความสามารถแค่ไหน”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“เราก็ต้องดูจำนวน ด้วย ดูว่าเขาต้องแสดงอะไรบ้าง เพราะ
เวลาคัดเลือกจะได้คัดเลือกถูกเพื่อที่จะได้cast คนให้มันตรงกับ
ตัวเรื่องเรา เพราะแต่ละเรื่องจะให้ทักษะที่ต่างกัน”

(วัชร แววมณี, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ขั้นตอนในการวางแผนงานนั้น เปรียบเสมือนการบริหารหรือการจัดการเกี่ยวกับนักแสดง
ทั้งหมด กล่าวคือ หลังจากวางแผนงานแล้วนั้น จะทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอ
ทิศทางหรือแนวทางของละครว่าจะนำเสนอออกมาอย่างไร เป็นต้น ดังนั้น รายละเอียดต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับตัวคณะผู้แสดงจะถูกกำหนดขึ้นตามมา ว่าต้องการนักแสดงจำนวนเท่าไร
บุคลิกลักษณะอย่างไร รวมไปถึงเรื่องรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง เพศ และวัย เป็นต้น ดังเช่นคุณ
ศรัณยู วงษ์กระจ่าง ได้อธิบายไว้ดังนี้

“จริงๆ มันเป็นเรื่องของการจัดการคนนะ สมมติว่าในเรื่องนี้
ต้องการ ensembles 30 character ทั้งเรื่อง แต่เราอาจจะใช้แค่
10 คนเพื่อเป็น 30 character นั้น เพราะถ้าเราได้เฉพาะบทเดียว
คนเดียว กลายเป็น scale production คนเต็มไปหมดเลย ห้องแต่งตัว
แน่นไม่มีที่ยืน อย่างนี้มันก็ไม่ใช่อ”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

สำหรับคณะผู้แสดงนั้น โดยปกติทั่วไปของการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น จะมี
จำนวนทั้งหมดอยู่ประมาณ 20-30 คน โดยในบางเรื่องก็อาจจะมีจำนวนถึง 30 คนนั้น ถือได้ว่าเป็น
โครงสร้างที่ใหญ่สำหรับละครเวทีประเภทมิวสิคัล แต่ถ้าโดยทั่วไปนั้นจำนวน 20 คน ถือได้ว่าเป็น
จำนวนที่เป็นมาตรฐานของการแสดง เพราะหากมีจำนวนที่มากเกินไปจะส่งผลต่อการฝึกซ้อม
กล่าวคือ จะทำให้การฝึกซ้อมมีความยากลำบากมากยิ่งขึ้น โดยจากการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง
ทั้ง 3 คน คือ คุณจุฑา สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*, *คู่กรรม*
เดอะมิวสิคัล, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* และ *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* คุณ
นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล*

รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล และคุณจักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ เป็นนักแสดงประกอบเรื่องแม่เบี้ย เดอะมิวสิคัล เป็นคณะผู้แสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน ใจใจซังกินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles)*, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์ ได้ให้คำตอบไว้ตรงกันในเรื่องของจำนวนคณะผู้แสดงดังที่ได้อธิบายไปแล้วนั้น ดังต่อไปนี้

"สำหรับจำนวนของคณะผู้แสดง โดยปกติ 20-30 คนไม่เกินนี้
นี่คือ production ที่ถือว่าใหญ่แล้วนะ"

(จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

"จำนวนทั้งหมด เกือบ 30 ค่ะ โดยปกติจะใช้ประมาณ 20
กว่าคน ไม่เกิน 30 อยู่แล้ว คล้ายๆ กันทุกทีค่ะ"

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

"นักแสดงจำนวนทั้งหมดอยู่ที่ประมาณ 20 คนโดยทั่วไป นี่คือ
ใน scope ของเมืองไทยนะ แต่ถ้าเมืองนอกจะเยอะมาก 40-50 คน
เพราะเขาจะไม่ใช้หมุนเวียน ด้วยลักษณะ production เขาแสดง
ยาวนานหลายเดือน แต่ของไทยซ้อมมาเพื่อแสดงตามรอบที่กำหนด
เพราะฉะนั้นมันต้องหมุนเวียนกัน แล้วยังคนเยอะยังซ้อมยาก"

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าความพิเศษหรือลักษณะเฉพาะของคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ก็คือ การหมุนเวียนบทบาทในการแสดง นักแสดงหนึ่งคนจะต้องรับบทบาทในหลายๆ ตัวละครสำหรับละครหนึ่งเรื่อง เนื่องจากไม่สามารถให้นักแสดงครบตามจำนวนของตัวละครได้ทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากจึงต้องใช้วิธีการหมุนเวียนตัวนักแสดงเพื่อมาสวมบทบาทตัวละครที่มีมากนั้นแทน โดยคณะผู้แสดงในละครเวทีนั้นเปรียบเสมือนองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่ทำให้ละครเวทีทั้งหมดมีความสมบูรณ์ และในละครแต่ละเรื่องนั้นจำเป็นต้องใช้คณะผู้แสดงจำนวนมาก เพื่อมา

สวมบทบาทต่างๆ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวให้มีความสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของบทบาททาง การแสดง บทบาทในการร้องเพลง และบทบาทของนาฏลีลา ที่จะต้องอาศัยคณะผู้แสดงเข้ามาเติม เต็มในทุกส่วนของการเล่น โดยจากการสัมภาษณ์ได้มีผู้ให้ข้อมูลไว้ตรงกันหลายท่าน ดังนี้

“ก่อนอื่นเลย เราต้องรู้ก่อนว่าตัวหลักเป็นใคร เราถึงจะหาว่า คนที่จะมา Support เขาได้ แล้วเราก็ตัดดูภาพรวมว่า ถ้าตัวละครมัน เยอะขนาดนี้ เราต้องดูว่าเราต้องการอะไรบ้าง ensemble ต้องเป็น หลาย character เช่น ฉากหนึ่งเป็นชาวบ้าน ฉากสองเป็นคนในวัง ฉากสามเป็นยาจก อะไรแบบนี้”

(สันติ ต่อวิวรรณ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ensemble จะเป็นแบบหมุนเวียน ซึ่งเป็นเหมือนกันทั่วโลก แหะ เพื่อไม่ให้ scale ของนักแสดงมันบานเบอะเกินไป อย่างเช่น ฉากแรกคุณเป็นหมอ แล้วฉากต่อมาเป็นจิ้งโก๋ข้างทางมาเดินในฉาก แล้วเปลี่ยนชุดไปเป็นบาทหลวงร้องเพลงฉากนั้น อะไรแบบนี้ นี่คือ ensemble”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือ ensemble เขาจะเป็นการเล่นเวียน อย่างเช่น ฉากนี้เล่น เป็นคนนี้ พอฉากนั้นเล่นเป็นอีกคนหนึ่ง อะไรแบบนี้”

(วัชร เวววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“การเล่นสลับบทบาท เช่น ในเรื่องกว่าจะรักกันได้ สุนทรา ภรณ์ เดอะมิวสิคัล จะมีฉากนี้เล่นเป็นคนที่มาประกวดนางสาวไทย พออีกฉากหนึ่งเป็นเด็กเสิร์ฟ อีกฉากหนึ่งเล่นเป็นคนไข้ ก็จะมีวนเวียน สลับกันไปค่ะ หรืออย่างเรื่องรักเธอเสมอ ก็เหมือนกัน คือหนึ่งฉากคือ

หนึ่งคาแรคเตอร์เลย เป็นพยาบาล เป็นคนในร้านอาหาร แล้วก็เป็นคน
ในเมือง”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

“ยกตัวอย่างเช่น อย่างเรื่อง*คู่กรรม*ที่ต้องเล่นเป็น 4 character
ฉากแรกเป็นพ่อค้าขายผักนึ่ง ฉากสองออกมาเป็นชาวบ้าน ฉากสาม
เป็นเจ็กรับซ่อมผ้า ฉากสี่เป็นนายทหาร ฉากห้าเป็นเจ็กรักอีก ฉากหก
กลับไปเป็นชาวบ้านอีก หรืออย่าง*ทวิภพ* ตอนแรกออกมาเป็นชาวบ้าน
ฉากสองเป็นขุนนาง อะไรแบบนี้”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

ในการหมุนเวียนบทบาททางการแสดงของคณะผู้แสดงนั้น จะเป็นลักษณะของ
การจัดการคน ดังเช่นที่ คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงได้กล่าวไว้ในข้างต้น รวมถึงเป็น
การจัดการในเรื่องของเวลา กล่าวคือ การหมุนเวียนตัวนักแสดงจะใช้วิธีการดูจากลำดับการเข้า
ออกในแต่ละฉากของคณะผู้แสดง ว่าสามารถที่จะเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เพื่อไปรับบทบาทตัวละคร
อีกตัวหนึ่งได้ทันเวลาที่จะออกในฉากต่อไปหรือไม่ ตามที่ได้สัมภาษณ์คุณจักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ
นักแสดงประกอบเรื่อง*แม่เบี้ย* ดี *อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* เป็นคณะผู้แสดงเรื่อง *AF the Musical* ตอน
ใจใจซัง, กิณรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ*ดรีมเกิร์ลส์* กล่าวว่า

“เขาจะดูว่าเราติดฉากอื่นใหม่ที่ชนกัน ถ้าไม่ติดก็มาเข้าเลย
คือดูการหมุนเวียน ของแต่ละคนด้วย การจัดการคนอะไรแบบนี้”

(จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“จะดูจากการหมุนเวียนนักแสดงก็คือ เป็นเรื่องการจัดการ
ต้องดูว่าเปลี่ยนชุดทันไหม ออกทันไหม ดูลำดับการออกจากฉากเป็น
หลัก”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

ลักษณะของคณะผู้แสดง ยังมีความพิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือ คณะผู้แสดงที่ได้รับบทบาทในการแสดงที่โดดเด่น กล่าวคือ คณะผู้แสดงโดยทั่วไปจะแสดงแบบเป็นหมู่มวลงร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่ แต่ในที่นี้ จะมีคณะผู้แสดงบางคนที่จะมีบทบาทการแสดงเดี่ยว คือมีบทพูด ซึ่งทางทีมงานจะทำการคัดเลือกคณะผู้แสดงทั้งหมดก่อน จากนั้นจึงจะคัดเลือกคณะผู้แสดงบางคนที่มีบุคลิกลักษณะตรงตามตัวละครที่มีบทบาทตามเรื่องนั้น รวมไปถึงทักษะหรือความสามารถที่ตัวละครต้องการ

"สำหรับ ensemble ที่มีบท คือทางทีมงานเขาจะเห็นทักษะเราแล้วตั้งแต่ขั้นตอนการคัดเลือกเข้ามา เขาก็จะเล็งเอาไว้แล้วว่า คนไหนที่พอจะเหมาะกับบทอะไร สามารถเอามาร้องหรือเอามาเต้นได้แค่ไหน ยังไง ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบทนั้น ก็จะมีบทมาแล้วให้ลองแสดง อย่างของพี่ที่เคยได้รับบท กิรริที่เป็นคนใช้ในเรื่องกิรริสีรุ้ง "

(จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

"ensemble ที่มีบท จะคัดทีหลัง โดยดูจากคาแรคเตอร์ คือเขาจะคัดทั้งหมดเข้ามาก่อนแล้วผู้กำกับเขาก็จะดูจากคาแรคเตอร์เรา เช่น ดูการเดิน การพูด การร้อง การเต้นว่าได้ตามคาแรคเตอร์ที่ต้องการนั้นไหม อย่างตอนที่พี่เล่นเรื่องแม่นาค เตะมะมีวสีคัล พี่ได้รับบทเป็นสังข์ กับเหวี่ยง คือมีชื่อตัวละครนี้ มีบทพูด"

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

แต่ในขณะเดียวกัน ในบางกรณีที่คณะผู้แสดงที่ได้รับบทบาทที่มีบทพูด กล่าวคือ โดยปกติคณะผู้แสดงจะแสดงรวมกันเป็นหมู่มวลง เช่น ชาวบ้าน นายทหาร หรือขุนนาง เป็นต้น แต่ถ้าคนที่ได้รับบทบาทที่ต้องมีชื่อตัวละคร มีบทพูดดังที่ได้อธิบายไปแล้วข้างต้น ตัวนักแสดงเหล่านั้นก็จะไม่สามารถหมั่นเวียนบทบาทเป็นตัวละครอื่นในเรื่องได้อีก เนื่องจากเพราะมีการกล่าวถึงชื่อของตัวละครตัวนั้นแล้ว บทที่ได้รับไปนั้นก็จะเป็นบทที่คนดูจะจำภาพตัวละครนั้นได้ ดังรายละเอียดการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง ต่อไปนี้

“อย่างบางคนที่มีคาแรคเตอร์ที่เด่น คือบทเป็นบทที่ออกมาแล้วคนจำได้ จะไม่มีเวียนหรือสลับบทแล้ว”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

“อย่างเรื่องแม่นาค ที่พี่ได้รับบทเป็นสังข์กับเหรียญ พี่ก็จะออกมาในสองบทนี้เท่านั้น จะไม่มีการเปลี่ยน เพราะเป็นบทที่คนดูจำได้แล้ว คือ มันมีชื่อตัวละครนี้ในบทพูด คนดูจะรู้แล้วก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้อีกแล้ว”

(จุฑพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์ จะสังเกตได้ว่า การคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้นจะมีความหลากหลายของตัวละคร หลากหลายบทบาท ดังนั้น การคัดเลือกคณะผู้แสดงจะมีหลากหลายบุคลิกลักษณะ เพื่อที่จะสามารถสวมบทบาทต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน

“เช่น crowd scene ในสนามบิน เราต้องใช้ ensemble ที่ต้องเก๋ ความหลากหลายเข้าไว้ ต้องมีคนอ้วนๆบ้าง คนผอมๆบ้าง รูปทรงต่างๆ จะได้ดูหลากหลาย ไม่ใช่สวยหล่อกันหมดเลย มันไม่ได้ มันต้องมี character หลากหลายปนๆ กันไป ให้ดูสมจริง”

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

“การคัด ensemble ต้องนึกถึงความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ ด้วยเหมือนกัน ว่าคนที่เดินอยู่ตามท้องถนน ก็ไม่ได้สวยหล่อทุกคน ไขมัน มันก็ต้องมีทั้งคน สูง ต่ำ ดำ ขาว อ้วน เตี้ย เด็ก แก่ อะไรแบบนี้ เพราะฉะนั้นเวลาคัดเลือก เราก็จะคัดให้มีความคละกัน เพื่อให้มันดูแล้วเป็นธรรมชาติดี”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“อย่างในเรื่องรักเธอเสมอ จะมีฉากสนามบิน กับฉากสวนสาธารณะ ก็จะมีหลายคาแรคเตอร์ปนๆกันไป ซึ่ง ensemble โดยรวม จะมีหลายรุ่นนะ เพราะมีตั้งแต่เด็กๆ ที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย ไปจนถึงรุ่นพี่ๆ ที่เล่นมาเป็นสิบปีแล้วก็มี อายุสี่สิบแล้วก็มี คละกันแล้วแต่เรื่องแล้วแต่ production”

(จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ยังพบว่า ในการคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้น นอกจากจะต้องมีความหลากหลายของบุคลิกลักษณะแล้วนั้น ก็มีบางสถานการณ์ที่ต้องการคณะผู้แสดงที่มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงด้วยเช่นกัน คือมีความโดดเด่นในด้านในด้านหนึ่งตามบทละครกำหนด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

“คือมีบางกรณีที่ต้องมี character ที่เฉพาะเจาะจง หรือบทต้องการแบบนี้ เช่น ตัวละครที่ต้องมีความเขี้ย่มากๆ ในบทบอกว่าเดินเข้ามาคนในร้านหันมามองทั้งหมด อย่างนี้ คือเราก็ต้องเลือกให้มันได้ มันต้อง make sense คนดูต้องเชื่อ”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“บางที่มันก็ต้องการคนที่มีความพิเศษนะ เพราะฉะนั้นถ้า ensemble คนไหนที่มี character หน่อย เราก็จะให้บทบาทได้ชัดขึ้น เช่น ต้องเล่นเป็นแม่ของตัวเอก คนนี้ก็ต่อขอมีวัยหน่อย เพราะว่าถึงแม้จะมีบทแค่เนี้ย แต่จะเอาเด็ก (วัยรุ่น) มาเติมมาแต่งแก้ มันก็จะดูหลอกเกินไป ก็จะเอาตัว ensembles ที่สูงวัยหน่อย อะไรแบบนี้”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“บางเรื่องบางบท จะมีอีกกรู๊ปหนึ่ง ซึ่งมันจะน้อยมาก ที่ต้องการทำอะไรๆ เช่น ทำบัลเลต์จริงๆ ที่ต้องฝึกขา แพลชแบค อะไรแบบนี้ซึ่ง

ต้องเป็นคนที่ยืนยันมาจริงๆ ถึงทำได้ ก็จะต้องแยก คือเอาคนที่มีความทักษะ
ทางด้านนี้เลย"

(จักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.1.2 การคัดเลือกคณะผู้แสดง

การคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น มีกระบวนการและขั้นตอน
ในการคัดเลือกไม่แตกต่างจากการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ด้วยเหตุผลเดียวกัน
ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นว่า เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงที่มีศิลปะ
การสร้างสรรค์และผสมผสานกันของศาสตร์หลายแขนง จึงต้องผ่านขั้นตอนการสร้างสรรค์
อย่างละเอียด ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจึงต้องมีความสามารถหลากหลายด้าน
คือ ความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา
เช่นเดียวกับนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ดังนั้น กระบวนการในการคัดเลือกก็เป็น
กระบวนการเดียวกัน โดยสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ก. การร้องเพลง

ในขั้นตอนของการทดสอบเรื่องการร้องจะเริ่มจากการร้องเดี่ยว โดยเป็นเพลงที่
นักแสดงเตรียมมาเอง หลังจากนั้นให้ร้องเพลงในเรื่องนั้นๆ โดยจะเริ่มจากการร้องเดี่ยว ร้องคู่และ
ร้องประสานเป็นกลุ่ม เป็นต้น เพื่อเป็นการทดสอบเรื่องเสียง เพื่อดูทั้งน้ำเสียง เนื้อเสียง ระดับเสียง
ความกว้างของเสียง โทนเสียง และคุณภาพของเสียง

"ขั้นตอนเริ่มจาก คนที่มา cast ต้องเตรียมเพลงของตัวเองมา
มาร้องให้เราฟัง เอาเรื่องที่ทีมงานอาจขอให้นักแสดงร้องเพลงมาก่อน
เรามีนักเปียโนเล่นให้ เอาโน้ตมาเองได้ เวลาร้องก็ร้องทั้งโซโล่ ทั้งร้องคู่
ซึ่งตอนคัดเลือก ผม คุณถ่ายเถา คุณสมเถา และคุณทฤษฎี นั่งอยู่
ด้วยกัน ก็มานั่งดูกันทีละคนๆ นั่งติ๊กๆ ถ้าร้องดีผ่าน คนที่มา audition

ต้องร้องเดี่ยวก่อนทุกคน เอาเพลงที่เตรียมมา เพื่อที่เราจะเช็คนู
เช็คการจำ แยกก็กากบาททิ้งเลย"

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

"ให้นักแสดงร้อง คือจะดูเสียงว่าโอเคไหม นูดีไม่เพี้ยน คือไม่
ต้องเสียงดีเลิศเป็นมาราย แครี่ นะคะ เอาแค่ร้องได้ไม่ผิดคีย์ แล้วก็มี
ความเข้าใจเรื่องการฟัง มีนูดี เพราะเขาต้องร้องประสาน จากนั้นก็ต้อง
ร้องคู่ 3 คู่ 5 คือให้ลองร้องประสานดู"

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

"เราก็จะให้นักแสดงเข้ามาร้องก่อน ร้องคนเดียว แล้วเราก็จะ
ดูเขาในแง่ของทักษะการร้องว่า ร้องไม่เพี้ยน สามารถถ่ายทอด
ความรู้สึกได้ดี และก็สไตล์เสียงไซ้ ในรูปแบบของเรื่องตามที่เรา
ต้องการ"

(ดุลย์ทัศน์ วชิระจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

"คือ ให้ร้องเดี่ยวก่อน แล้วตอนท้ายก็จะให้ลองร้องเพลงของ
ในเรื่องเลย ให้ลองประสานเลย ก็จะมีเพลงจากในเรื่องให้ลองแล้วก็
ให้ลองร้องหลายๆ แบบ ลูกทุ่งก็มี เพราะเราอยากรู้ว่า เขาจะร้องแบบ
อื่นได้ดีกว่าไหม ร้องน้อยได้ไหม อะไรแบบนี้"

(ไจรตัน พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์คุณไจรตัน พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ในละครเวทีเรื่อง
ดรีมเกิร์ลส์, ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟม เดอะมิวสิคัล, น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล, แม่นาค
เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และ AF The Musical ตอน โจ้จ๊าง ยังได้อธิบายเพิ่มเติม

ในเรื่องของการร้องด้วยว่า การร้องของคณะผู้แสดงนั้น จะแบ่งคณะผู้แสดงออกเป็นพาร์ทตามโทนเสียง ดังนี้

“เราก็ต้องดูว่าจำนวนที่เราจะเอาทั้งหมดเท่าไร ก็ต้องมาเฉลี่ยด้วย เพราะมันต้องมีครบทุก part แล้วก็ต้องดูด้วยว่า ครบทุก part แล้วจะมี 4 พาร์ทใหม่ หรือว่าจะทำแค่ 2 หรือ 3 part มีผู้ชายกี่คน ผู้หญิงกี่คน แล้วก็ส่วนใหญ่มันอยู่ที่เรื่องด้วยว่าเพลงเรื่องนั้นยากไหม ถ้าเพลงเรื่องนั้นยาก เราก็ต้องดูด้วยว่าเด็กคนนั้นเก่งแค่ไหน ดูด้วยว่าเรื่องนี้ต้องการโทนเสียงยังไง”

จะเห็นได้ว่า ในส่วนของการร้องเพลงในคณะผู้แสดงนั้นจะเป็นการรวมกันของทั้งเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือ จะต้องมีการร้องประสานเสียงกัน โดยจะแบ่งออกเป็น 4 ส่วนหลักด้วยกัน คือ แบ่งตามระดับเสียงของเพศหญิงและเพศชาย ดังนี้

หญิง		ชาย	
Sopranos	เสียงสูง	Tenor	เสียงสูง
Alto	เสียงต่ำ	Bass	เสียงต่ำ

ในส่วนของการรายละเอียดเรื่องระดับเสียงร้องข้างต้นนี้ จะมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละเรื่อง ขึ้นอยู่กับรูปแบบและการนำเสนอของละครเรื่องนั้นๆ ว่าต้องการโทนเสียงแบบไหน ระดับใด และแต่ละโทนเสียงนั้น ต้องการจำนวนเท่าไร เป็นต้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขั้นตอนในการวางแผนงานที่ได้อธิบายไปแล้วในข้างต้น

ในขณะที่เดียวกันคุณสันติ ต่อวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่องข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล, แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล, ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล, หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล, รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล และมิสไซ่ง่อน ก็ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบเรื่องการร้องเพลงของคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สักรางจากนวนิยาย

สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ว่า การสื่อสารอารมณ์ด้วยการร้องเพลงก็มีส่วนสำคัญ

“การร้องนี้ เราไม่ได้ดูแค่ว่าร้องเพลงถูกคีย์หรือเปล่า
แต่คุณร้องแล้วมันน่าฟังหรือเปล่า ร้องแล้วมันสื่อสารหรือเปล่า
ร้องแล้วถ่ายทอดอารมณ์ผ่านเพลงได้หรือเปล่า”

(สันติ ต่อวิวรรณ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ข. การแสดง

การทดสอบทางด้านการแสดงนั้น จะมีวิธีการในการทดสอบหลายรูปแบบ กล่าวคือ มีการทดสอบเป็นคู่ เช่น แจกบทในเรื่องนั้นให้อ่านแล้วลองแสดงให้ทีมงานดู ในส่วนนี้เป็นการดูในเรื่องของการรับส่งกัน หรือการทดสอบเป็นกลุ่ม ตัวอย่างเช่น แบ่งนักแสดงออกเป็นกลุ่มๆ ละประมาณ 4-5 คน เมื่อจัดเป็นกลุ่มๆ แล้วทางทีมงานก็จะให้โจทย์กับนักแสดงแต่ละกลุ่ม แล้วก็ให้ลองแสดงสด จำลองสถานการณ์ขึ้นมาให้นักแสดงลองแสดงออกมาสดๆ เพื่อดูทักษะพื้นฐานทางการแสดง ดูความว่องไวในปฏิกิริยา ดูความคล่องตัว ดูไหวพริบ และการแสดงออก เป็นต้น

“เรื่อง acting ตอนมา audition เราก็มีบทให้อ่านแล้วให้เขา
ลอง acting ดูว่าจะเป็นยังไง ดูทักษะทางการแสดง แล้วก็ทีมงานก็จะ
มาคัดกันอีกที”

(ทฤษฎี ณ พัทลุง, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2556)

“กระบวนการ ก็คือ มานั่งอ่านบทแล้วก็ลองเล่นดู จากนั้น
ผู้กำกับทีมงานก็ต้องมานั่งวิเคราะห์กันอีกที”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“วิธีการคือ เราจะแจกบทให้เขาอ่าน แล้วลองเล่นเลยเพื่อดูความสามารถในเรื่องของทักษะการแสดงของเขา ดูการเปล่งเสียง การใช้อารมณ์ ดูการตีความ ต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการแสดง ที่ทุกคนควรมี แล้วก็จะคัดออกไปทีละขั้นๆ พอแสดงไม่ได้ เราก็คัดออกละ มันก็จะเข้มข้นๆ”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ก็จะให้ทำ workshop รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เลย ให้ทำแบบฝึกหัดเหมือนเป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรม อะไรแบบนั้นเลย ให้โจทย์ไป แล้วให้เขาลอง improvise ดูสดๆ เลย ดูว่าใครเป็นยังไง ดูว่าเขามี skill มาแค่ไหน เพื่อดูเทคนิคทางการแสดง ดูความเข้าใจ ดู character ได้ด้วย”

(ดำเกิง วิริยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

จากการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง ทวิภพ เดอะมิวสิคัล, คู่กรรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล, ปริศนา เดอะมิวสิคัล และ หลังกาแดง เดอะมิวสิคัล ได้เล่าถึงขั้นตอนในการไปคัดเลือกตัวคณะผู้แสดงว่า การทดสอบการแสดงเป็นไปเพื่อดูลักษณะของนักแสดงในเรื่องของความจำ ทักษะการแสดง และการพูด

“อย่างตอนที่ไป cast การแสดงของทวิภพ เราจะให้บทพูด monolog มาจำ พอจำเสร็จก็จะเรียกให้ไปพูดให้ฟัง ซึ่งเขาจะดู diction ในการพูด การออกเสียง ดู objective ในการแสดงที่เรามีต่อสิ่งที่แสดงว่าเราเห็นสิ่งต่างๆไหม เช่น ในบทต้องพูดถึงพ่อแม่ เขาก็จะดูว่าเราเห็นรึป่าวว่าพ่อแม่อยู่ตรงไหนของเวที คือต้องมีจุดไฟกัสของสายตาว่าเราเล่นกับใคร พูดให้ใครฟังอยู่ ต้องไม่ลอย อีกเรื่องคือ จังหวะใน

การพูด รัวไปไหม เร็วไปไหม การแบ่งจังหวะในการพูดซึ่งมันจะส่งผล
ต่อเรื่องของอารมณ์ของเราเวลาแสดง"

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

คุณนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่องกว่าจะรักกันได้ สุนทราภรณ์ เดอะ
มิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ได้อธิบายถึงกระบวนการในการ
คัดเลือก ว่ามีขั้นตอนของการทดสอบเป็นคู่เพื่อดูการรับส่งบทบาทของนักแสดง

"เขาจะให้จับคู่ ชาย-หญิง ชื่อที่อยู่ใกล้กันแหละคะตอนที่เข้า
ไปแล้วเขาก็จะแจกบท ก็จะมีหลายบท มีดราม่า มีแนวตลก แล้วก็ให้
ตอบบทกัน พอเข้าไปแสดงเขาจะให้เล่นบทแล้วเขาก็จะดูว่าทักษะเป็น
อย่างไร พอจะจับบทได้ไหม การรับการส่งให้คนอื่น อะไรแบบนี้คะ"

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

ค.นาฏลีลา

การทดสอบในด้านนาฏลีลานั้น มีขั้นตอนเหมือนกับการทดสอบนักแสดงนำ
และนักแสดงประกอบ ก็คือ ทางทีมงานจะสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงโดยจะสอนท่าเต้นพื้นฐาน
ง่ายๆ เป็นชุดๆ แล้วให้นักแสดงลองเต้นให้ดู เพื่อทดสอบความว่องไวในการจดจำท่า และความ
ว่องไวในการเรียนรู้ รวมไปถึงทักษะพื้นฐานทางการเต้นด้วยว่า สามารถพัฒนาต่อไปได้มากน้อย
แค่ไหน

"ตอนคัด ensemble เราให้เข้า สามห้อง คือห้องร้อง ก็ร้องๆ
ห้องแสดงก็เล่นๆ แล้วก็ห้องเต้น ก็เต้นๆ มีผู้ออกแบบท่าเต้นมาสอน
ทำให้ แล้วให้เขาลองแสดงดู แล้วก็ให้คะแนน"

(ฐานวดี สถิตยuthการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

“ขั้นตอนการคัด จะแบ่งเป็นห้อง เดิน ร้อง แอคติ้งแต่ตรงนี้ ไม่ได้เป็นทฤษฎีอะไรแค่เอาสะดวกในเรื่องของเวลา และการจัดคิว เช่น กลุ่มนี้เข้าห้องเดินก่อน กลุ่มนี้เข้าห้องซ้อมก่อน อะไรแบบนี้ มันก็จะเร็วแค่นั้นเอง ทดสอบการเดิน ก็คือ สอนทำให้เขาเป็นชุดๆ ไป แล้วให้เดินให้ดู ก็คือ เพื่อทดสอบในเรื่องของ 1.มีความเข้าใจเรื่องจังหวะไหม 2. มีความสัมพันธ์ของร่างกายดีไหม คือ แยกประสาทร่างกายได้ดี มีทักษะ หรือเรียกว่า co-ordinate 3. ต้องมีการเรียนรู้เร็ว”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“ตอนคัด ก็จะมาซ้อมก่อน แล้วก็ต่อท่าเดิน ดูความไวในการจำท่า ลักษณะลีลา ทักษะการเดิน ดูคนที่เร็วอะ และสามารถพัฒนาขึ้นได้”

(ดุสิตศักดิ์ วาสนาจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

คุณจักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ นักแสดงประกอบเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล คณะผู้แสดงเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง, กิรรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์ กับคุณจุฑพร สุวรรณสุขุม คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล, คู่กรรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล, ปริศนา เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ได้อธิบายว่า การทดสอบการเดินเพื่อดูความไวในการจดจำ

“ขั้นตอนการคัดเลือกการเดิน ก็คือต่อท่าเดิน เพื่อดูไหวพริบ ความไวในการต่อท่าของแต่ละคน ดูทักษะ จะมีครูมาต่อท่าเดินให้เราไปฝึก คือเขาจะดูปฏิกิริยาด้วยว่า แต่ละคนพอเหนื่อยแล้วจะเป็นอย่างไร เขาจะดูว่าใครที่พอเหนื่อยแล้วเดินแบบไม่เต็มที่ คือเดินให้มันจบทไป กับใครที่เดินเต็มที่ตลอดเวลา อะไรแบบนี้”

(จุฑพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

“การเต้น คือ เขาจะดูการเคลื่อนไหวเข้าจังหวะ บางคนมันทำไม่ได้จริงๆนะ กับความไวในการจำท่าเต้น ซึ่งเขาจะสอนให้ไม่นาน แต่ท่ามันไม่ได้ยาก พี่ก็สังเกตนะว่าพอครูเขาต่อท่าเต้นให้เสร็จแล้วแปะป็นิ่งเขาจะไปยืนดูละว่าใครที่สามารถจดจำท่าเต้นได้ คือ อาจจะไม่ต้องทำเป๊ะมาก แต่ต้องเป็นไปในแนวทางที่เขาสอน ไม่ใช่ว่า เต้นให้ดู 5 รอบแล้ว ก็ยังจำอะไรไม่ได้เลยเขาก็ไม่เอา”

(จักรพันธ์ ดัชนีสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.2 ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษาปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อการคัดเลือกคณะผู้แสดงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

นอกจากนี้ จากการศึกษายังพบว่า ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงกับปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ก็มีกระบวนการในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ ผลที่ได้จากการศึกษาในประเด็นเรื่องปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบมีรายละเอียด ดังนี้

1. คุณลักษณะโดยรวมของนักแสดง ได้แก่

1.1 บุคลิกลักษณะของนักแสดง

1.2 ความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา

1.3 ความสามารถด้านการแสดง

1.4 ความเป็นที่นิยมในสังคม

1.5 มีเวลาในการซ้อม

2. คุณลักษณะส่วนตัวของนักแสดง ได้แก่

2.1 อุปนิสัย คือ มีความรับผิดชอบ มีวินัย มีความตั้งใจ ทุ่มเท อดทน เสียสละ และไม่ยึดติดกับตัวเอง

2.2 ทักษะที่ดีในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ในส่วนของการศึกษาในประเด็นเรื่องปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวที ประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ก็พบว่า มีปัจจัยที่แตกต่างกันเพียงข้อเดียว คือ ปัจจัยในเรื่องของความเป็นที่นิยมในสังคม

จากการสัมภาษณ์คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า

"อย่างที่บอกไปแล้วว่า ในแง่ของ production แล้วเนี่ย ละครเวทีมันต้องทำงานเป็นทีม ทุกคนสำคัญเท่ากันหมด คุณสมบัติที่เลือกมาไม่ต่างกันเลย ทั้งตัวนำ ตัวประกอบ ที่พูดตรงนี้เลยว่าเป็น ensembles เก่งทุกคน อย่างเดียวที่รู้คนอื่นไม่ได้คือ ไม่ดึงดูดแพนๆ ได้เท่ากับดารา ซึ่งประเทศนี้นั้นอาชีพตลกนี่ แต่ทุกคนมีทักษะและมีความสามารถสูงมาก"

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

สำหรับในปัจจุบันสามารถอธิบายได้ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากบทละครเป็นแกนหลักของการทำงานในทุกๆ ขั้นตอน โดยเฉพาะในกระบวนการคัดเลือกนักแสดง ดังนั้น บทละครจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างไร โดยสามารถอธิบายได้ ดังนี้

2.2.1. บุคลิกลักษณะของนักแสดง

บุคลิกลักษณะของตัวละครในเรื่องจะถูกบรรยายไว้ในบทละคร ซึ่งทางทีมงานจะใช้บทละครนั้นเป็นแนวทางในการคัดเลือกนักแสดง เพื่อให้ได้นักแสดงที่มีบุคลิกภาพที่ตรงกับตัวละคร ซึ่งจะทำให้สามารถคัดเลือกนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม

"อย่างตอนทำเรื่องน้ำใจจริง เราอยากได้เด็กนักศึกษาที่ดูเซ็กซี่ แบบในรุ่นนั้น ยุคสมัยแบบในเรื่อง บางคนสวยไปก็ไม่เอา คือสวยเกินไม่เข้ากับเรื่อง ต้องเด๋อๆ มา แต่ถ้าไป audition เรื่องเฟมเขาก็ไม่เอา เพราะหน้าไม่ modern พอ อะไรแบบนี้ ก็คือแล้วแต่เรื่อง"

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

"อย่างของเรื่องรักเธอเสมอ ต้องการว่าพออยู่บนเวที แล้วดูดี เอาสูงหน่อย เพราะเราอยากให้ภาพรวมออกมาแล้วแบบ ดูแล้วแบบโรแมนติก คัดหน้าตาดีนิดหนึ่ง แต่พอ ensembles แม่เบี้ยจะเป็นอีกแบบหนึ่ง ขอดูไทยๆ ติดดินๆ คนละสไตล์เลย เพราะว่าโดยโทนของเรื่องมันเป็นคนละแบบ การ cast กลุ่มคนก็จะคนละแบบ"

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

2.2.2. ความสามารถของนักแสดง

เนื่องจากบทละครเป็นสิ่งที่บอกถึงโครงเรื่อง ทิศทางของเรื่องว่าจะไปในแนวทางใด เช่น เน้นเรื่องการร้องเป็นหลัก การแสดงเป็นหลัก หรือการเต้นเป็นหลัก ดังนั้น

บทละครจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกคณะผู้แสดงด้วยเช่นกัน เพราะจะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดงที่ต้องการ ในแต่ละเรื่องนั้นว่าต้องมีความสามารถเป็นอย่างไรบ้าง

“ความสำคัญของตัวบทมันจะบอกไปเองว่า จะต้องเอา
คุณสมบัติแบบไหน เช่น ตัวที่ 1 ไม่มีเพลงต้องร้องแต่ต้องดีลังกาแก่ง
ต้องเดินได้ มันก็จะเลือกไปทางนี้ ตัวละครตัวที่ 2 ทั้งเรื่องไม่มีเดิน ไม่มี
ร้องเลย แต่มันมี monologue มีความ dramatic มันก็จะต่างกันไป
ด้วยคาแรคเตอร์ของตัวละคร เราก็เลือกมา”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“ensembles โดยทั่วไปเราจะ require ตามเรื่องเพราะว่า
บางอย่างเน้นร้อง บางอย่างเน้นร้องแล้วก็เดิน บางอย่างเน้นร้อง
เดิน แล้วก็ต้อง act ด้วย บางเรื่องเน้น act กับร้อง แต่ไม่ต้องเดิน
อย่างนี้ก็จะมีส่วนในการเลือก ตัวอย่างเช่น เรื่องของฝรั่ง
บางเรื่องที่มัน require เรื่องเดินมากๆ มันก็จำเป็นจะต้อง cast คนที่
เดินได้จริงๆ อย่างเฟม เดอะมิวสิคัล อย่างดรีมเกิร์ลส์ ในกลุ่ม
ensembles ที่เป็นผู้ชาย อะไรแบบนี้”

(ดุลย์ทัศน์ วชิระจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

คุณจักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ นักแสดงประกอบเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล และ
คณะผู้แสดงเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง, กินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ
เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์ และคุณนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่องกว่าจะรัก
กันได้ สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ได้
อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดงจะขึ้นอยู่กับละครเรื่องนั้น ว่ามีความต้องการหรือเน้น
ความสามารถในด้านใด

“ความสามารถของนักแสดงมันก็แล้วแต่เรื่องว่าเขาจะเน้นที่อะไร ในฐานะที่เราไปออ디ชั่นเราก็ต้องรู้ว่า เขาต้องการนักแสดงแบบไหนเราก็ต้องหาข้อมูลไปบ้างคร่าวๆก่อนว่า เรื่องนี้เขาเน้นอะไร อย่างตอนเรื่องรักจับใจ อันนี้เน้นเด่นเป็นหลักซึ่งที่จะเข้าไปแคส แต่พอไปถึงคุยกับทีมงานเขาบอกว่าเรื่องนี้เอาเด่นเดือดมาก โอเคเราก็รู้แล้วว่าเราไม่สามารถก็เลยไม่ได้เข้าไปออ디ชั่น หรืออย่างมิสไซ์ง่อน เอาเสียงร้องก่อน เพราะร้องหนักหน่วงมาก อะไรแบบนี้”

(จักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“เราฟังจากชื่อเรื่อง บางที่เรารู้แล้วค่ะว่า เรื่องนั้นเขาจะเน้นในเรื่องอะไร อย่างกว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัลก็เด่นเป็นส่วนใหญ่ แทงโก้ ลีลาศ อะไรแบบนี้”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

2.2.3 มีเวลาในการซ้อม

ปัจจัยในเรื่องของเวลาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น นักแสดงมีความต้องการเวลาในการซ้อมค่อนข้างมาก เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงเป็นการแสดงสดในทุกรอบของการแสดงซึ่งจำเป็นต้องมีความผิดพลาดน้อยที่สุด เพราะฉะนั้น การคัดเลือกคณะผู้แสดงจึงต้องมีเวลาในการซ้อมและการทบทวน

“เรื่องคิวสำคัญ อย่างที่พี่บอกว่าการซ้อมเนี่ย ต้องการเวลานั่นเองเราก็มีการกำหนดคิวกันล่วงหน้าแล้ว ระบุเอาไว้แล้ว เวลาเป็นปัจจัยสำคัญ”

(วัชร แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“เวลาในการซื้อต้องมีซึ่งละครเวทีมัน need ตรงนี้มาก”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

“เรื่องของเวลา เรื่องของการซื้อสำคัญ เพราะมีวสิคัลมันต้อง
ซื้อด้วยกัน เพราะฉะนั้นพอคนนึงหายไปมันก็จะกระทบ พอเขา
กลับมาก็ต้องซื้อใหม่อีก บางทีมันก็จะเหนื่อยแล้วก็ไม่ได้งานซักที”

(จักรพันธ์ ตันทะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.2.4 อุปนิสัย

อุปนิสัยถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ประเด็นสำคัญก็คือ การทำงานร่วมกันเป็นทีม กล่าวคือ
อุปนิสัยจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อการทำงานร่วมกัน อุปนิสัยโดยรวม เช่น มีความรับผิดชอบ
รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ หุ่เมเท อุดทน เสียสละ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับ
ผู้อื่นได้ เคารพผู้อื่น ฯลฯ

“ในด้านนิสัยนักแสดง มีผลนะ บางคนมาแบบมันมาก มันจน
รู้เลยว่าถ้าพูดแล้วเขาจะไม่ฟังเรา ก็จะไม่เอาเพราะถ้าเขาแรงขนาดนี้
มันพูดยาก มันควบคุมยาก มันก็ซุ่มยาก ก็คือดูว่าเราต้องสามารถ
control เขาได้อยู่ในระดับหนึ่ง เวลาสัมภาษณ์ เวลาเขาพูดมันจะเห็น
อยู่แล้วแหละ ทำให้เรารู้เลยว่า เขามาแล้วเขาทำท่าเหมือนเก่งกว่าเรา
ก็ไม่ไหวมั้ง”

(ไกรรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“สิ่งที่สำคัญที่สุด สุดท้ายแล้ว ก็คือ วินัยและความรับผิดชอบ
เพราะฉะนั้นคนที่ทำงานร่วมกับเราดี มีวินัยดี มีความสามารถดีเราก็
อยากจะใช้เขาอยู่ตลอด”

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“วินัย คือ ถ้าความสามารถแบบเทพมาเลยนะ จัดเต็มมาเลย
ทุกอย่าง แต่ไม่มีวินัย มาแล้วไม่ซ้อมมานอนแผ่ แบบนี้ก็ไม่ไหว คือต้อง
อุทิศตัวเองเพราะทำงานครั้งหนึ่งเป็นหลายๆ เดือน เพราะฉะนั้นวินัย
สำคัญ”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

2.2.5 ทักษะ

ทักษะ ในที่นี้รวมถึง ความคิด มุมมอง การเปิดรับ พร้อมจะเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มี
ความสำคัญมากในการทำงานร่วมกันเนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลต้องอาศัยการทำงาน
ร่วมกันของหลายฝ่าย ต้องอาศัยการสื่อสารกัน ดังนั้น ทักษะจึงมีผลต่อการทำงานร่วมกันเป็น
อย่างมาก ทั้งนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดง รวมถึงทีมงานทั้งหมด ต่างก็ต้องมี
ทักษะที่ดีต่อกันทั้งหมด

“นักแสดงต้องมีทักษะที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน เพราะเราต้อง
ทำงานเป็นทีมเพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องรวมกันหมดทุกอย่าง
มันต้องรับส่งกันหมด ถ้าคุณมีทักษะที่ดีต่อกัน การทำงานมันก็สนุก
ไปด้วย มันก็จะเร็ว สามารถที่จะไปได้เรื่อยๆ การตีความจะลึกลงไป
อีกได้นะ คือมันเป็นความสนิท เพราะถ้าทักษะไม่ดี มันจะโดด จะไม่
เข้ากับคนอื่น คือไม่สามารถที่จะ built relationship กับคนอื่นได้ หรือ
สร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้ พอสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ได้
ตัวเองก็จะแค่เอาไลน์ของตัวเองให้รอด มันก็จะไม่มีการรับส่งกัน”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“คือทักษะ มันเป็นเรื่องของความเข้าใจ เหมือนกับอยู่กับ
เพื่อนสนิท เป็นมิตรกัน พร้อมที่จะให้กัน อันนี้สำคัญมากๆ ถ้าทักษะ

ไม่ดีแล้ว มันก็ไม่เอาคนอื่น เพราะจะเอาแต่ตัวเรา เอาตัวเองให้รอด
มันก็ได้"

(สุวรรณี จักราวุธ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)